

צוואת מהרא"ל ז"ל

מורנו הרב ר' אהרן לוי ז"ל
אדמו"ר מדאמאטשוב

בתרה"ק אדמו"ר ר' נח נפתלי ז"ל
מקאברין. נין ונכד לאדמו"ר ס"ק
הרה"ק ר' משה ז"ל מקאברין.
ונתוספו מאמרים יקרים. וגם מכתבים.

וזכא לביהר"ם ע"י אחד טאנ"ש שוכה להסתופף
ובצל שלשת הרועים הק' הנ"ל זי"ע, הר"ר מרדכי
פינחס גאלדמאן זללה"ה סברים דליטא.

ווארשא

בדפוס ע"י ארי' יהודה ליב ליפשיץ מוראנווסקי 47
שנת ת"ר ב לפ"ק

ЦАВОЕСЬ МАРАЛЪ ЗАЛЪ

ВАРШАВА Тип. Пиментъ и Швабе

הועתק והוכנס לאינטרנט

www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשס"ז

This Sefer has been made available by:

5314 13th Avenue
Brooklyn, NY 11219

TEL. (718) 972-0777
FAX. (718) 972-0178

A deluxe bound copy of this sefer is available at:

Biegeleisen Hebrew Book Store

4409 16th Avenue

Brooklyn, N.Y. 11204

(718) 436-1165

הספר הזה צולמה על ידי אחים גאלדענבערג

וניתן להשיג ממנו טופס מכורך, במחיר סביר, אצל:

בימ"ס ביגלאיזן

4409 16th Avenue

(718) 436-1165

הערה קטנה

בהיות מצווים אנחנו בצוואה הזאת שלא להפליג בשבחינו ניתן זמם ומסגר על פינו. וכאלם לא יפתח פיו. לא נוכל לבאר הלוכו נדרכו הקודש אשר לו רומי' תהלה, אך זאת נוכל להגיד כי הי' אהוב ונחמד ונעים וידיד לכל עדת בני ישראל כפי הברז, ואוהב ישראל באמת. והמליץ תמיד על ישראל כולם לפני אבינו שבשמים בכל מיני זכות. והשתתף תמיד בצערו של כל אחר ואחד, בכל לבו ונפשו, והי' מצפה תמיד לישועתן של ישראל בכנף ופרט, ררש טוב לעמו, ורצוי לאחיו קרוביו ומיודעיו, בחיבה באהבה ואחזה, ונהגו ממנו עצה ותושי' בכל פרטי ענינים, ברוב חכמתו וכינתו כמעין המתגבר, וכבא השמועה כי נוע אהרן ויככו כל בית ישראל יודעיו ומכיריו. אהה! אברנו כפי חסדה, ד' ינחם אותנו בתוך כלל ישראל:

ציון דורש אין דה. מבצר דבעי דרישה.

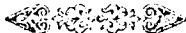
נאשר בעוה"ד נפלה עמדת ראשנו צפירת תפארתנו אברנו כלי חסרתנו, בהלקת מעל ראשנו אהרן הקודש נשמתו כננוי מדומים תשכון. גנגו מאתנו מעבר לנכול המדינה בארץ נכדי' במדינת עסטריוך בעיר וזיען הבורה. ובעוה"ד אין אנתנו יכולים לעלות ולרראות להשתטח במקום שנגנו ארון הקודש. לשפוך שיח מקירות לבבנו על מקום הקודש. שיהי' למיין טוב עבורנו ועבור כלל ישראל בהיותו אוהב ידיד נאמן לכל ישראל בחייו. גם שם בעלמא רקשוט עומד למליץ ודורש טובת וישועת ישראל. כמאמר הוזה"ק. כמאי דאתמשך אינש כהאי עלמא. אתמשך

איהו כההוא עלמא. אך הוא אברה שאין בידנו להמציאה :

אך זאת החיוב מוטל עלנו לתקן להעמיד ציון על קברו ז"ל למען רעת מקומו על ארמת נכדי' ולזכר עולם יהי' צדיק שלא ישכח מקומו ח"ו במדינה רחוקה ונצרך ע"ז לפחות עד ארכעה מאות דו"כ :

לזאת מבקשים מאת כל אנ"ש שהסתופפו בצד קדושתו וכן מכל מיודעיו ומכיריו וידידיו להשתתף עמנו במצוה הגדולה הזאת חסד של אמת להיות בעורנו ועיני' מדפיסים אנחנו את צוואתו ז"ל ועוד ניתוספו איוו מאמרים קצרים שעלה על זכרוננו ששמענו מפיו הקי' ז"ל וגם מכתבים מכ"י ז"ל שתהי' ההכנסה לעזר על ההצטרכות הגי' וזכותו יגן עלנו להיות למליץ טוב עבורנו לחיותנו כל הימים ורחמים וחיים ושקום עד העולם :

שנת לקטו אכנים ויעשו גל. רזכר עולם יהיה צדיק לפיך

צוואת מהרא"ר ז"ל.

עזרי מעם " עשה שמים וארץ: שויתי " לנגדי תמיד:
לישועתך קויתי ":

והחומרות והחביבות מלוה וגזירות כל
הא דחוב ומפורש מפי סופרים וספרים
ומה שחלמ'ד ותיק עתיד לחדש הכל
כאשר הן המה בכלל חובת המעשה,
וחובת הלכות וחובת המעשה הוא
הסולם העמוד ורצוה וראשו מגיע השמימה
ומלאכי אלקים עולים ויורדים בו כאורח
לפי השגתו ועמלו בעבודתו עד בלתי
סוף ובלתי חלית, כי כל החורה
והמלות המה שרשים, וכל מלוה הן מלות
עשה והן מלות לית יתחלקו לכמה ענפים
ויתחלקו לכמה ענפים גדולים וכל ענף
לכמה ענפים קטנים עד אין שיעור:
ואתם בני ובנותי תלואו למלא הפתח
איך לעבוד את ה' ללאח ידי
חובתכם, דבר זה נלמד מפרשתו של
משה רבנו אבי החכמים שאמר בתורתו
לישראל, ועתה מה ד' שאל מעמך כי
אם ליראה, והקשו חז"ל, וכי יראה
מילתא זוערת, ומיראו איך לגבי משה
מילתא זוערת, הוא, ונחמו אהן מה תרואו
בזה, וכי יראה, בלבד קא חשיב להו
הלא אחר להו ללכת כו', ולעבוד,
לשחור כו', ועוד הלא מרעיה הו' רבן
של כל ישראל, ומנהיג הדור כא' ואחד
לפי דעתן, ככחוב במדרש פי פנחס על
פסוק יפקוד ד' וכי' הדומות לכל בשר,
ומאי איכפת ל' שגבי יראה מילתא
זוערת, הלא לפי דיוקן ודעתן של ישראל
היראה היא מעבודות הקשות שבמקדש,
ועוד לפי תירוץ ז"ל, למשה רבנו
היתה עבודה קלה ולישראל היתה עבודה

הן האדם לא ידע יום קלו ועת
פטירתו מהעולם אם יזכה לדעת
ללוה, שיכול ללוות את זרעו, לזאת
נחשורתי ונחתי אל לבי בעוד שאני
ב"ה בחוקף בריאותי ודעתי השלמה
לפקוד וללוות את בני ובנותי אחרי י"ג
לשמור את דרך עץ החיים ואכלו ומיו
לשום בזה ובכא לחוות בנועם ד' נלח
סלה ועד:

דעו לכם בני ובנותי י"ג, כי ראשית
כל היא האמונה הפשוטה, להאמין
ב"ג עקרים ובתורה שבכתב ובתורה
שבע"פ וכל דברי חז"ל ובכל הדריקים
דבתיק אשר מעולם המה כנגמ',
זהבדל לתיים הדריקים אשר אחנו בתיים
בכל אלה להשריש בלב אמונה פשוטה
ביסוד מוסד עד שיעשה כעבד מועט
בנפש עד שכל הגוף והאברים יתנושכי
אחרי האמונה להאמין גם בדבר שהחוש
והשכל והמופת יחשיבו דבר מה, ואחס
באמונתכם המקובלת מפי חז"ל וסופרים,
וספרים תחזקו על כל שכל חוש ומופת
המחיש, כי זה פירוש מלת אמונה,
שאין לו עד מהחוש והשכל והמופת רק
מה שמקובלים אחנו מפי דור דור
ודוריו, כי בדבר שהשכל והחוש מעיד
פי' לא לריכין להשתמש במדת האמונה
ואם באתו לכלל אמונה שזהו נקרא חובת
הלכות, עוד לא ילאנו ידי חובתנו עד
שנבזה לירי ונלח המעשה, לשמור
ולקיים את כל מרי"ג מלות דאורייתא
גשבת מלות דרבנן וכל הגדרים והסייגים

צוואת בחרת'ל ז"ל

קשה וכבדה ובי משוא פנים יש בדבר ח"ו, והלא קבלתנו מרבה"ק שהלדיק מכנים א"ע בכל פפס יותר ראשו בעבודה קשה וכבדה כי עבודתו יתברך היא בלתי גבול ובלתי חכלית, וכן קבואה בדברי חז"ל להיפך כי לרשעים נדמה הילת'ר כחוט השערה וללדיקים נדמה להם כהר, הלא נראה בחוש כי עבודת הלדיקים כהר ועלמה להם, ועבודת הרשעים קלה כחוט השערה ולא עלמה להם :

צוואת לפי דעתי הקלושה, רמזוא דחכמתא קא רמזוא חז"ל. כי קשה להם הלשון, כי א"ס" שהבנתו שדבר קל וזוטרהי היא, ואף אם נאמר שהלשון, כי א"ס" לא נאמר על המשך כל שני הפסוקים רק על יראה בלבד, וכי יראה בלבד מלחא זוטרהי, הלא היא בלי גבול ובלתי חכלית, וכן כל הדברים הנאמרים בשני הפסוקים הלא המה עבודה בלי גבול ובלתי חכלית, ע"ז תרזו חז"ל, אין לנבי, משה"ה היא בחינת הדעת, הוא הדעת של כל האדם הנקרא בשם משה, אשר באמת באמת'מי' דעבודה הוא כחוט השערה, ככתוב לא נפלאות היא מומך ולא רמוקה היא רק בפיך ובלבדך לעשותו מה שאמה בעלמך בדבר נפך ומה שאמה בעלמך חרהרר בלבדך את לעשותו ולא ילך נדולות ונפלאות בעבודת הלדיקים העובדים כהר רק עבודת חוט השערה, בכל הענפים מלות עשה ובכל הענפים מלות ל"ת, והן בקדש עלמך במוסר לך, בכל מה שתביטו עלמיכם שזאת היא עוולה ותאוה מאוסה למנוע בלי לעשות זאת, וכל דבר שתביטו שחובת האדם לקיים, ישמרו לעשות ולקיים בחביבות, ואם ירגילו בזה לשמור ולעשות ככ"ל, אזו ישיגו ויחכמו בהשגה יותר גבוה וגדולה ח"ו, ויסיפו כח ואומץ לטהר ולקדש מעשיהם ולברר מכל סוג וסוג והיזק וגרם היזק ככל

אשר יורה אחכם השכל והדעת שלכם : **ועתה** כאשר בארתי לכם כי חובת הלבבות העיקר היא האמונה, כי גא חבוקוק והעמידם על אחז ולדיק באמונתו ימי' וחובת המעשה כל הכתוב בחורם שבכתב ובעל פה ובספרים הקדושים ככל אשר יורה הדעת והשכל שלכם, מולאתי להזכירם, שחשיגו מאוד בעינא פקיתא על בטול העת והזמן, אם כי זאת נכלל בדבר שהשכל והדעת כ"א מחייב בזה, וכל הספרי יראים מלאים מזה, אבל לגודל חובת הדבר הזה להשגחה יתירה מלאתי לבוא באזהרה בפני עלמה, כי אין אבירה לאבדות הזמן ולא ישבור עליכם גם יום אחד בלי חורה אם מעט ואם הרבה ואל יבטלו בבטלה בלי הכרח ז"ל :

ועתה מולאתי לבאר הבאור לכם במדות איך להתנהג עם הבריות לקבל כל אדם בסבר פנים יפות, ולרברר נחמה עם הבריות, מבלי לריב עם רעך עבור שרעתו לא ישוב לדעתך, הן במילי דשמיא והן במילי דעלמא, אם כי לא אזהר לכל אחד מכם שחסיים דעתך לדעתו, רק זאת אגיד לך שלא תחפץ לנלח אותו שיפסיק דעתו לדעתך, המה יחזיקו בשלום, ואמה תחזיק בקבלתך ובידיעתך, לבד אם תרזו אחד מכם להגיע למטרת האמת בדבר שאמה מסופק ובוה תרזו לוכח לברר האמת ולהודות על האמת, אבל לא לנלח אותו אבל בעוה"ר היום רוב היוכוחים רק לנלח את חברו ובאז"א לא יראה להודות על האמת, מה לי לוכח חנם, אם ידעתי בקבלה מאבותינו רבותינו הקדושים הלא כל הרוחות שנעולס לא יזיוון אותי ממקומי ואם הוא לא יחפץ להודות לי מה אכפס לי, ובאמת במילי דשמיא ובררבי

עלמיכם בזה יהי' הרגל נעשה טבע :
להביט על כל אדם בעין טובה
 ובעין חמלה ולהשתחף
 בצרמך של כל אחד ואחד מאחינו בני
 ישראל על כל צרה שלא תבא, ולשמוח
 בטובה והרמות קרן של חברו. ולא לדרוש
 גם רעה גם על קל שבקלים ופושע
 ישראל. רק להביט עליהם בעין חמלה
 כאדם המביט על איש המוכה בחולה
 השגעון, ויחמו חטאים חוטאים לא
 נאמר רק חטאים, ושכ' ורפ"א לו :

אם יבוא לפניכם איזה מבוקש בן
 בעיני ממונה, והן בעיני טרדום
 הגוף אשר יבקש מכם, שחשונדו לעזרתו
 אבל לא בכל דבר מכל למחלואת את המבוקש
 כי לפעמים ידרוש המבקש יחזר מן המדע,
 אבל הבע"ד מסמא את העינים ומראה
 אשר בכל דבר הוא יסר על כחו, ולא
 חוכלו למלא את המבוקש לואת להוציא
 משפט נדק ואמת בכל דבר ודבר שמביא
 לפיכס, יתארו ויילירו הדבר כי אמת הוא
 האיש הנריך לאותו דבר ושומד ומבקש
 לעובת ולעזרת אותו האיש העומד לפניך
 ומבקש ממך ובוה תהי הנחייה בעין יפה
 ובסכר פנים יפות, ומה גם בדבר שלא
 חוכלו למלא כפי מבוקשם, תהי תשובתכם
 במענה רכה. כי ירדס לסוף דעתו של
 האיש המבקש מכם להרגיש שבר רוחו ומר
 לבבו לפייסו ולרצות אותו שלא תוכלו
 למלאות את מבוקשו, ועי' באמר המפייס
 מתכרך ב"א ברכות :

בן הזהרו לשמור בריאתכם בלי לאטל
 ולשמות או לעשות שום דבר המזיק
 לבריאתכם :

להזהר למעשים מן הדאגה, פי
 באמת כולם קודים ואומרים
 כי הדאגה לא תועיל - מחומה גם על
 העתיד, כי אם לבקום בד' ובשמחה

אדרתי עבורה ד' הרבה דרכים ונתיבות
 אבילים יש נכתוב כי ישרים דרתי ד'
 לשון רבים, וכל הדרכים בחוקת וסוכנים
 כי אין דרך, שאין בה עקמוניות,
 ואדיקים ילט כס ופושעים יכשלו כס,
 לואת היודע ומכיר דרכו ושבילו לשמור
 אי"ע מפח יקוש ילך בה לבטח כפי
 שהורו אותו רבותיו הקדושים, ואם
 הויכות במלי דעלמא, הוא באמת טעות
 גדול אם יהי' הנגלה או המנוולת לואת
 ימנע אי"ע מזה לגמרי :

רמעייה לברוח מריב ומחלוקת
 הרבים בלי לנטות ללד
 אחר, ובפקודתי זאת יהי' לכם תירון
 טוב ויפה, אבא לויני בלי להחערב בשום
 ריב ומדון ומחלוקת הרבים בלי לנטות
 לשום לד :

והזהרו בכל היכולת בלי להוציא דבר
 שקר מפיהם, ויהי הן שלך
 דקך ולאן שלך דקך, ובכל מוסחר וקנין
 כל לעשות שום ערמה ונורמה ח"ו,
 וכזה ישלח ד' ברכה בכל נועשי ידכם,
 ובכל אשר תפנו חשבילו ותלליחו :

והזהרו מאוד מכעס, ואם ח"ו
 יכעום לפעמים יזהרו מאוד
 לא לדבר בשעת כעסו עם איש ריבו,
 ומהגס לעשות מעשה מחוך כעסו למחך
 ולגדף את איש ריבו הזהר והזהר, כי
 אין דבר טוב יולא מחוך מריבה.
 וסגרו פיכם כמסגר, פקודתי זאת בלי
 לקלל שום איש יהודי ח"ו, גם לפחות
 שנפוחים ופושע ישראל, אין לקלל
 אותו, ולא ירשו רעתם גם בלב,
 אפילו יגרום או יעשה לכם רעה ח"ו
 הן בגוף הן בממון לא ירשו רעתם
 גם בלב. ויחשזקו ויחמלו לכם לדרוש
 עונכם. אם כי יודע אנכי כי לא
 דבר נקל הוא, אבל אם תרגילו

טוב כחשוקה רבה ושמהה עלומה,
 לזאת בעת עסקו בחורה ועבודה יעתיק
 מומחשבתו את כל אשר עשה ופנס
 בימים שעברו וחלפו עליו, רק בעת
 עסקו בדברי רשות יקיים ומתאחי עדי
 תמיד וימרר לבו כהרף עין למטן לא
 ישוב עוד לכסלה, אבל לא יתמיד
 במחשבה הלזו למטן לא יחליש גופו
 וכריאתו כי עתה חלושים מולד ולריבים
 מולד להזר מדרגה ואנחה, כי מחלת
 חולי העלבים ומחלת השחפת הריאה
 שכיחי מולד ר"ל לזאת אנחנו מזהירים
 ושומרים האוד לנפשתיכם להיות זריאים
 ושלמים כיאוח לעבדי ד', ופועלי ימאה
 און והפועלים פטורים מזהרבה דברים
 אשר יגרום טק לעבודתו והוא רחום
 יכפר עון:

זאת בוודאי יועיל באנחה, אבל שמהה
 ובטחון הוא עבודה ד', ועל עבודה ד'
 ע בע"ד המסים ומדיח ונלךך לטרוח
 לעמול בכל כמו לרחותו ולהתנבר על
 אלו הרע ולבטוח בד' מובטחו, וכ"ז
 הוא על העמיד, אבל על העבר אין צוה
 שום טרחא ועמל, רק מוי שיש לו מוח
 בקרקרו יבין הדבר לאשורו כי כל דבר
 נזק ולער ח"ז בנזק ובממון מה שעברו
 אין להשיב בדאנחתו כל היום רק משחית
 זריאתו צוה, ומה לו לראוג בחנם,
 סמאלא שטות גדול יותר מזה, וגם בעניני
 חשובה אשר צוה יותר העיקר המרטה
 ומרידת הלב, אמנם כן, אם חטא בא
 לירו מחויב האדם להתחרט ולמרר את
 דמות למאור פני כי ממש חיו אינם
 חיים אמנם להתמיד בזאת המריבה
 והדאגה בלב עד כי יפול למ"ש ועלבות
 ועללות, יא שצרו בהפסדו, כמאמר
 החכם, הפרוש דאנחתו בלבו וזהלחו בפניו
 ובגודל מורירתו קן מחויב הכע"ת לחזק
 לבו באמונה ובטחון בשמהה רבה
 להוסיף אומץ וכן בעבודה בחורה
 ובחפלה ומועש"ע לחזק מעשיו בסור מרע
 ועשה טוב:

ועוד דעו לכם בני ובנותי כי אחם
 זריכינ להזר יוחר בכל דבר
 סור מרע ועשה טוב יוחד מושארי
 אנשים, כי אחם מיוחסים מרע קדושים
 הן מולד אבותי הקדושים נבג"מ והן
 מלד אחם ע"ה רביה"ק נבג"מ, ואם
 ח"ו פנס ועון במועשיכם, מוגע
 לעון חלול השם, וגם יוכלו אחרים ללמוד
 מכם ויהי ח"ו חוטא ומחטיא, לזאת
 יתוסיכם יהי תמיד נגד עיניכם לבלתי
 חטאו, אבל לא להתנאות ביחוס אבות
 כי מה לאיש להתפאר בדבר שלא עוול
 בו, רק להכניע א"ע בצוהה וכלימה
 יכסה, בזכרו הלא כל אבותי היו זריקים
 גמורים וקדושים גדלו והלליחו פרי, ואני
 מה אני ומה מועיל:

ובהיות כי און חלושי כח ודעתנו
 קלרה מובין איבה להתנהג
 שני הפנים בנושא אחד, לחזק את
 מעשיו בתיקוני חשובה ככחוב בספרים
 הקדושים ולעטר את ד' בשמחה ביותר
 זריות וכיחך חוקף ואומץ, טוב יותר
 לעזוב את התיקון על בעל היכולת כי
 הוא יתברך יתקן את מעשנו ויעהרנו
 נוכל סוג ופנס שפגמו, בכונתנו הרלו"י
 אשר מתיראים אנחנו באם נחפון לחזק
 את אשר פגמנו בגודל מרידת המרטה
 נכא לירי חולשה ולידי עלב ומ"ש ח"ז,
 מרה היותר גרוע שלא נוכל לקיים ועשה

קוטב החסידות לעבוד לעמול בעמל
 ויגיעה רבה להרגיש בכל דבר
 מלזה דבורי תורה ותפלה חיות פנינו
 בהרגשה הלב והנפש ומזיבת מלזה
 והוכי

מעשיהם ללכת בדרך טובים, והאב"ה חוטא אך לנפשו, אבל לא להחטיא זרעו אחריו, ולא יפרה ולא ירבה החטא מדור דור, רק יהא עקר ועקרה, והוא רחום יספר עון:

בני ובנותי, הזהרו מאוד בלי להכביר עצמיכם על הזולת, גם על בני ביחסכם, הן בשירות והן בכל דבר אשר נלרך לכם מאחרים, חשבו חמיד את חשבונם אולי זאת יתר מכפי כחם, ולרזן בכל דבר לכף זכות, כללף בזה תראו ותשניתו שכל הבריות הקרובים והרחוקים יקבלו מכם רק נחם ולא ח"ו נזק וגרם היוק ונערא דגופא ופראא יתירה והלכנת פנים והדומה, ודומה לצומה גם שלא במחשון, כמו להקיז משנתו שלא במחשון, או לרחוק את חברו בישיבת מסיבת רעים כל מה שזכר חברו או בני ביתו ללער את עצמם בזה שמרו את עצמיכם להתרחק ובלי לגרום לער ועגמת נפש להזולת, ואם יטרטו דבר מזה לזולתו לבקש מהם טובתם בדבר ערחה שאלה הדברים וכדומה, יציגו לפניהם כאלו הדברים להיפוך, ולחשוב היטב אם הוא ה"ממלא הדבר להזולת את המבוקש הלוה, ולעיין היטב אפשר יש לזולתו מניעות רבות ונכבדות שלא יוכל למלאות את מבוקשו בזה, ואם יקבלו טובה מוולחם, אל יחזיקו להם תודה על ענם הטובה, רק להחזיק להם תודה שמראה לו את ידידותו והאבטו אליו, שהשגחה העליונה עשמה אותו לשלח להולכה להזמין להם את הטובה אבל על ענם הטובה יודה וישבח לאבינו אב הרחמן הטוב ומטיב לכל בכל צרכיהם והרבה שלוחים לתקום, ובל להמניף לשום אדם, ולא להקיטע לשום אדם, וכריב לא לך כל תמערב, ובדבר הנוגע לך תראה

הזכיר רבה כי זכינו לקים המצוה ולטוילא דבור לפני אלקים חיים בתורה ובחפלה, ויהא ירא מן העבירה כירא מפני דבר המזיק וכמתי רעה ומחלה רעה, ובוה תתעמלו ותתענגו כל ימי חייכם בשמחה רבה ועזומה ותשלו מועלה מעלה מטפס ועולה ומטפס ויורד, ואין להתיאש מכל דבר, ולא יפול לבו גם שלא עלתה בידו אף אף פעמים לא להתיאש את עצמו, רק להתחזק ולהתעודד ביתר עזו לפסוח ולדלג על כל מניעה עד שירחם עליו השי"ת ופתח לבו להרגיש כל זאת בחיות פנימי באמת באהבה ובראה, ולא להאמין א"ע בכל דבר רק בעמל וגיעה יבלה כל ימיו בעבודה ואז תלך לבטח דרכך ותללח להשכיל על דבר טוב, ויחטו לבבם ואזון קשבת לכל אשר יראו וישמעו מאנשים טובים וישרים איזה הנהגה טובה וישרה ויסקלו בשכלם להנהיג א"ע גם כן בהנהגה הטובה הזאת ובפרט אם יתלאו בזכרונם בהנהגותי איזה דבר טוב, על זה מוטל החיוב על כל בן לאמר מתי יגיע מועסי למעשי אבותי ולנהוג בהנהגת אבותי וללכת בעקבותיהם:

אנכם כן, אם ישיגו בשכלם איזה הנהגה טובה, הן עפ"י ספרים הן עפ"י אנשים טובים וישרים ובזכרונם יזכרו שאני לא גהגתי כן, לא ימנעו את עצמם להתנהג בדרך הטוב מטענה הלו, אבל לא נהג כן, חשי טעמים, באחד כי הראוי והדמיון והזכרון יכזב להם, או הראת שעה היתה וכונתי היתה רצוי, והשני, כי חוב לאבינו אם ינהג הבן בעטנה הלו בדרך לא טובה, כי אביו ה"מקיל בזה קולא, רק הזכות כי הבנים יעיבו

צוואת מוהרא"ל ז"ל

יעבור בפריקת עול, מרה תהי' לו בארומה
כי אהי' אנכי הראש והראשון לקבצו
עליו טקס ונטר להוכיח אותו בשבט אגסים
ליסרו בלי רחמנות עד שיעקר וישרש
המדה הרעה, ושז ורפא לו :

הב"ר בזה, אם כי שבע יפול ח"ו
בחאה רעה וגם ח"ו בעבירה
חמורה ר"ל, אל יתיאש ואל יעמוד בדבר
רע ולא ידאג ביותר על מה שטבר, כמו
שבארתי בארוכה, רק העיקר לחקן את
נפשו על העתיד, ולקבל עליו כסיוג
וגדר כל לשון עוד להגיד לאדם ישרו, אבל
אהי' למליץ טוב להגיד לאדם ישרו, אבל
אם יפרוק ויפקיר את עצמו לדבר עבירה
ח"ו שהוא נקרא מומר לדבר אחד, על
זאת לא אשא פניו, להמליץ טוב עבורו,
ואין עונשין אלא מזהירין ומוזהר ועומד
מהר סיני, רק להיות המקטרג יותר
גדול להמחות שמי על קדושת שמו יתברך
ויחלה, עד שיכנע את ערפו הקשה
לקבל עול מלכות שמים באמת, כי תשב
אנוש עד דכא, ולא יתיאש את עצמו מן
הרחמים וישוב וימחל לו, ותושע לו
ימינו לעוררו לתשובה שלמה :

יתר הדברים לא יספיק לי העם
להעלות לע"ט על הכתב בפה
בריסק ואייה צויען אש ירשני העת אעלם
על הגליון את כל מה שבלבבי, ולכשישאר
הש"ת להאריך ימים ושנים עד זקנה
ושיבה, בל"ג אכתוב עוד דברים לרצי
כפי שירטי סכלי ודעתי בעו"ה :

תראה לנמור בדרך השלום, בקש שלום
ורדפהו :

ובר' למועז מלעשות שום דבר טוב
משום והלנע לכת, את מעשה
הטוב מעשה אפילו שיהי' פרוסם גדול מזה
רק תחזוק באמת לאמיתו שיש חסרון
בהמעשה, כי אם לא הי' חסרון והי'
בשלמות לא היחה מתפרסם המעשה היחי
בעולם, והיחה בהלנע מעשיו, אבל
לעזוב ולהניח מעשה הטוב מחמת שירא
מתרסם זהו שטות גדול ומעשה בע"ד
הוא שלא יעשה טוב, כי הוא חכם להרע
מוטב שיהא האדם עניו ודורש אמת רק
שלא יעשה טוב, ואמחמו מתיבי"ם להיפך
ראשית לעשות המעשה, ואח"ו לדרוש
אחר האמת :

בני ובטתי אהובי נפשי וחמדת לבבי,
הן כל זמן שאנכי חי עמכם יהמו
ויחמרו מני להשגיח עליכם ועל מעשיכם
להדריך אחכם בדרך טובה וישרה, אמנם
לכל עת כי המוח יפריד ביני וביניכם,
אל תחשבו כי אני מלהשגיח עליכם ועל
מעשיכם, ידוע חדעו כי לא אנוח ולא
אשקוט בכל מקום שאמלא מנוחה לנפשי
גם בעלמא דקשוט מלהשגיח על פרטי
מעשיכם ועל ההגותיכם, והי' כל אשר
יהי' במרד ובמעל בשאט נפש לפרוק עול
וטרק באחת ממלות ד' הן בקום ועשה
הן בלא מעשה הן מדאורייתא והן
דדרבנן והן בדת משה ויהדות אשר בכלל
ה מהגני ההסידות, אחת מכל אלה אשר

כל הי"ל כתב בהיותו בנריסק ביום האחרון טרם
ימים לחודש סיון תרס"ט לפ"ק :

ומכאן והלאה כתב בהיותו צויען כחורמו מחארינבאד בהיותו בשפיטאל, ובמלא לומה
בקאנווערט בשאפקע שבשפיטאל, אחרי הסתלקותו, וכתב ביום א' ראה שלשה
ימים קודם האשערלניע :

המשך למה שמונה כתוב בבריסק אצל יודינו הרמ"פ נ"י.

יולל וכל לשון תקום אחך למשפט
 תרשיעו זאת נחלת ד' וזדקתם מואתי
 נאום ד', (וקודם הלאמוד) יאמר הנני לומד
 פרק משניות זה עבור כלל ישראל ועבור
 גשמת (פב"פ) וכו' כ"ל, גם בני ובנותי
 יבקשו מבעליהן שירשו אותן לתת לזקקה
 עבדתי בכל יום בשנה הראשונה, ובעליהן
 ילמדו הסדר הזה:

ג בני ובנותי היקרים האהובים, הנה
 אמכם שה"ש אשר הרחמכם וילדחכם
 הלכה לשלמה כאשר הייתם קטנים ולא
 הייתם בני דיעה לעשות מה עבודה
 לעובת עלוי גשמתה בלימוד ולזקקה, ואני
 עמדתי במקומכם ללמוד ובגמית לזקקה
 כפי שהורני דעתי מהחוק לאדם דעת,
 ועתה זכיתם שצמדה במקומה אמכם חתי'
 המגדלת אתכם בכל מאמתי כחה ומסירת
 נפשה, אשר אני היודע ומעיד בדברי כי
 כל רעיונה ומחשבתה רק להטיב אתכם
 ולגדל אתכם על צרכי ההורה והמוסר
 ודרך ארץ, לזאת חובתכם מן הטובה,
 וטובה לזה גזרתי ופקודתי בכל יומא
 שתמנהגו בכבודה בכל מקום שהייתם פל
 ימי חיי, ואחרי שיהמלאו לה ימי חיי'
 אחרי מזה ועשרים שנה, ככל הסוד
 שתמנהגו אחרי אביכם בתפלה וקדיש
 וללמוד משניות כ"ל ונתינת לזקקה בכל יום
 שתמנהגו אחרי' בלחן מחסור אך כשישאר
 ד' יתברך לה להפקד בכן זכר שיוכל לאחד
 קדיש, אזי יפטרו איש מלאמוד קדיש,
 אבל לא משאריו דברים הנעשים לתיקון
 הנפש:

ג את ו' תחי' אבקש בכל מקום שהייתם
 הן בקבוצה והן ברחוק שתפדו
 מזוהרתה והשגחתה בכל מקום שהייתם בכל
 מה שמוכל בענה נכונה בכל דבר ובפרט
 צעניני

בעת שימלה רצוני יתברך ויתעלה
 לקחת את נפשי לעלמא דקשט
 אחס בני ובנותי ח' וכל קרובי ובני
 משפחתי ואניש אשר עליהם נפשי יהמה
 וארניש את לערס ואת כלבם וכמוס הפנים
 לפנים, כל חפס וישעם ומנמתם מבני
 להדאיב את רוחי ונפשי בכל מקום שהייתם
 בכן לא יסרבו לקים את גזרתי ופקודתי,
 ובכן אחי מזה וגזר בכל חומר, בגזרת
 כבוד אב, ורצון בעלה, ומזה לשמוע
 ולקום... שלא יבכו ולא יעטרו את
 עצמם יותר מדאי, כי זה כל האדם סופו
 להפד מזהובי נפשו הקשורים אליו
 באהבה ובחיבה יתירה, ומה יתאוון אדם
 מי על דבר שאין בידו לתקן רק כל אחד
 ואחד יתחפק כמה שגזרו עליו חז"ל, יום
 אחד, ושלשה, ושבעה, ושלושים, וי"ב
 חודש, אבל יותר מכפי שגזרו עליו חז"ל
 הוא הכל ושטות ורעות רוח, לכן הזהרו
 בנפשותם מלעבור על פקודתי וגזרתי
 האמורה בכל חומר:

הנהגות בני ובנותי יהי' בשנה הראשונה
 לבד התפלה וקדיש כנהוג,
 יראו ללמוד בכל יום מימי החול משניות
 פרק זי"ן ממסכת מקואות, ובכל מולאי
 שבת קודש פרק כ"ד ממסכת כלים, וכן
 יסיימו כל הש"ס משניות בשנה הראשונה
 זאת חיו לא אזכה שבני יחי' יוכלו ללמוד
 ולגבין את המשניות ויאמרו את המשניות
 בלי פירוש ובלי הבנה כדרך שאומרים
 תיקון שבועות, וכן יתנו כ"א מטבע בכל
 יום עבדתי לזדקת' ע"פ ישראל, וקודם
 המשניות או קודם הנתינת לזקקה יאמרו,
 הגי טותן מטבע זו לזקקה עבור כלל
 ישראל ועבור גשמת (פב"פ) שהלך לעולמו
 בשמתי ענן עזן, כל כלי יוגי' עליך ל'

בעיני זיווגם, לזונם אחר עלמה ודעה
ואחרי דברי ילכו:

בענין

חלוקי העובן, לע"ע אין לי
מה לדבר בזה, כי כל רכשי
העמיה אחרי סילוק חובות הרשומים
ברשימה המונה ת"י רמ"פ בדריסק, לא
יספיק לשלם השטר כחובה שיש לו' תחי'
אמנם תקומי בעונה שאאריך עוד ימים
ושנים ארוכים וירחיב ד' את גבולי בעושר
אזי בלי' ארוסיף עוד מילין בלואחתי לבני
ובנותי, ואחלק גם העובן:

גם

זאת לתודעי שדעתי נוחה שבמקום
שארס וזכה למסור רוחו וגשמחו,
שמה המקום שאדמותו יקלט את גופו,
לגד במקום שאין קברי ישראל ת"ז:

ועתה

אפנה במעט דברים לאנ"ש יחי'
אם כי בזה עשמונתי נכחו
ורעיוני ילחמו זה בזה, ויוכל להיות כי
שתיקתי יותר יפה מדבורי כי יהפכו כונתי
אמנם אחאפק לא אוכל, כי יראתי מפני
הדין והחשבון נדק על כל מעשי, ומאמר
הפייטן, ידעתי לו חברי מעשי ידעו אזי
רחקו מנגבלי, אבל ידוע לי דעת החסידים
שלא יתנו לי אומן בזה, אפנה לימון ואין
עור לשמאל ואין מושיע, כי לא משבתי
החסידים יטהר גבר, ועל כל נעלם יובא
בנושפט נדק, ומשני דברים אנכי ירא
מאוד, (א) מפני גזל את הרבים אשר
אנשים שחשבו בנתיבותיהם כי עשיתי להם
טובה זה ברוחניות וזה בגשמיות, ואנכי
בער ולא ארע מה, והשנית, כי ידוע
כי המשפט איש רבי ומנהיג הדור ישמרה

מדין איש פשוט, כי יש וגמלא דברים
אשר באיש פשוט אם דברים טובים לא
יקראו, אבל גם דבר רע לא יקרא,
ובאיש חשוב יקרא זאת לעבירה חמורה
שבחמורות, הי יהיה חלול השם, כמאמר
חז"ל, היכי דמי חלול השם וכו', וכן
בכל דבר מזהה כידוע לדועים, לזאת
אפיל תחינתי ובקשתי לפני אחי ורעי אהובי
נשני ולמידי לבני החפלים בטובתי,
ומבקשים מוחתי, ודורשי בלומי שישהדלו
בכל כחם להקל את דיני ומשפטי, (ה)
למחול בלב שלם את אשר נהנתי מהם,
ולהשתדל כל אחד ואחד ולדבר לכל מי
שמנו לי כסף, אשר הרבה מזה יוכלו
לידע מפנקטי הישנים, ולדבר על לבם
שימחלו לי בלב שלם, את כספם שנחמו
לי והוא רחום יכפר עון, ועל השנית
לשכה שם רבי ממני ולא יזכירו אותי
בשם כבוד החומר, לא ברבי ולא בז"ל,
רק בשם בן הרב בשמי המיוחד, אהרן
לוי' ולא יעוררו ח"ו קטרוגים בשבחים
שאין בי, לכן טוב ויפה שלא לדבר
בשבחים, רק את שמי בשם גוטער
ברודער' ותהי נייחא לי ולהם, גם יונ"ל
להתנדב כ"א לטובתי זה בקפיעל תהלים,
וזה בפרק משניות, וזה בפרוטה נדקה:
ובאין חומר ואין דברים אברך את כלכם
להתקשר אחם בעבודות אהבה
ומיבה ימרה הברתב ומוחם בכל חומתי
ברכה בהיום יוס א' ראה אנכי טמן
לפניכם היום ברכה, ברפואה שלמה
לפיק פה וויטן הבירה:

נאום אהרן לרי בהרב אהרמ"ר מרכין זללה"ה.

מאמרים יקרים

מאמרות מהירות קצרות שעדה על זכרוננו אשר שמענו
טפיו זיל שיצאו בקדושה ובטהרה ניהוספו להיות לסניף,
זכרון עולם.

היו שנותנו כשנות מחולל וגבורתנו
וכחנו של שמשון הגבור לא יספיקו לחקן
את אשר שחמנו. ובפרט בהיותנו חלושי
כח. מה אנחנו מה חמנו. טבורנו.
החשיבה העקריות. להתחרט באמיתות
לבזנו על לשעבר. ולקבל עלינו באמת
לאמחו על להבא. אשר נעשה כל מעשינו
שנעשה בטובות הבורא יהיו כפי יכלתנו
באמת. וש זרפא לו:

(לשבת טובה) **פתח** ואמר. שרבה
ישראל עד ד'

ארקיד בי בשפת בעונך ואמר. לכאורה
קשה. נוהין בא שהאדם ימנע למרות
רלון בוראו ויולדו הלא כל פעול. כלי
או שום דבר שעישה האיוון לא חשנה
זורתה מוצי שעה האיוון. לזורה אחרת.
והנה האלקים עשה את האדם ישר
לקיים תורתו ולעשים רלונו. ואיך יבקש
חטבות רבות לעשות הסיפך ולמרות
רלונו יתברך. אכן כי גם זאת רלונו
יחב' שמהי' הבחירה לאדם הן להטיב הן
להרע לעשות כרלון עלמו. ואינו מוכרח.
אך זאת הוא אם חוטא במיזד עושה כפי
בחירתו. ומאין בא שיחטא בשוגג הלא
חוטא בלי בחירה. בלחיה אופן ישונה
רלון הבו"מ. אמנם חטא השוגג בא
אשר מוקדם חטא בענין הזה או כדומה
במיזד. עבירה גוררת עבירה אשר יבא
לחטא בשוגג. ובמעשה שהי' אלל
הבעש"ט הק' זיל. שראה פ"א שאמר
חלל שבת. והתחיל להחישב בדעתו. נוהין
בא והודמן לפניו לראות בחלול שבת.
עד כי נזכר שפ"א שמע בזיומתא דרבנן.
ות"ח

(אמר בליל ר"ה) **באיין** מליין יושר
בבא איש
סראלי לכנס לר"ה להתחב לפני המלך
ועשה חשבון בינו לבין עלמו מכל השנה
שעברה מחשבה דבור ומעשה שלו כמה
סגרו כל השנה חדשיו, השבועות, הימים,
השעות, ורגעיו, צ"ב ולריק ומקף רגל
מד ראש און בהם מתום, ימיו תהו,
ללמנו בהו, ומתמרמר מאוד עד כי ישבור
לבו לרסיסים, ומתחב לפני קונו ובוראו
און, כלי שום תירון, לבקש תירולים
לחמלאות לחרץ את עלמו, הגם שיש לו
תירולים נכונים מהמניעות הטובות על
האדם מניעה מאי. בראיות הניף, מניעה
לסגר עול הפרנסה המוטל עליו לפרנס
לבו וכונו, מניעה מלער גדול בניס
גמט, ובפרט בעת יגישו לפרקן, וכדומה
ל תירולים האלו אינם שיה לו להפיג
לבו ומריח לבו, כי לא מפני יראת
שמש מלמעט אשר יספיקו לו התירולים,
כי אם על זה דוה לבו ונפשו עליו תאכל
ש מתגשם ונתעבה ונתרחק מבורא
העך, ומה בלע לו מהתירולים, אשר
אין ק מתרחק ונתגשם, לזאת און מעלה
מל רעיונו שום תירון, והוא באיין,
מתחב לפני קונו כלי שום תירון, זאת
הוא מליין יושר עליו ביים הדין, וילא
ללך דינו בקפדות ישועה ורחמים ומיים
מלס בבחיבה ומחממה טובה לאלתר
לתיים טובים און:

ונעשי"מ **אמר** פ"א. הנה החשיבה
כפי שמבואר בספרים
יקדשים לחקן כל חטא בפריעות. אלו

צוואת מהרא"ל ז"ל

חמקיס מלכותך הקדושה שם הק' ארני אט
 לא על ישראל עם קדשך :
 בשבת טובה . **אבנר** שרובה ישראל
 עד ד' אלפקך
 אל תאחרו ואל תתמהמו וסובו כל זמן
 שד' אלפקך . כל זמן שמוך על כל הארץ
 קלינגע נאך אין דאיינע אוערן ראה
 לעשות תשובה ולאמר ד' אלקי ישראל
 מלך ומלכותו בכל משלה תמליכהו על כל
 רמ"ח אברין ושם"ה גידך בלי ללא
 מראשו ח"ו :

במולאי יוה"כ אמר **בזמנך** מולאי יוה"כ
 המבדיל בטון
 המרוזים כתיב , שובו לכם לארציהם
 ובראשיכם אלפקיהם . יהלצו שמע
 במתור . וזרענו וכספנו ירבה כחור .
 אמר . הנה ברא יוה"ק יוה"כ כל ארץ
 השראלי משליך מעליו שעבודו ומספן
 עניני עוה"ז ויחילב לפני בוראו נבנ
 נשכר ומקבל עליו ה' עניי . מחסל
 ה' הפלות ועשרה וידוים מחסן ומנקה
 מלפני וילכו ואלקיו סליחה מחילה כפרת
 על כל עוונותיו עם קבלה גמורה של
 יחזור עוד לכסלה . ושיתן לו לב טאר
 לקיים חורתו ומלותיו הק' ונעשה קקן
 שולד , ובודאי היום ההוא קדוש לארזים
 אך למחרתו . זה פונה לזיתו וזה שפע
 לכרמו . זה לעסקו וזה לעבודתו . כל
 יחשוב האדם אשר לבד עם יוה"כ"פ יל
 ידי חובתו עבודת הש"י . לא כן הוא . אש
 באמת כל עיקר עבודת האדם הוא . נע
 עסקו בעניני העוה"ז הן בעסק הן במלאת
 וביחר שארי עניינים אכילה שח" וכוונת
 אשר שמה ימליך את הבריות לשמור וק
 ד' ותורתו . הן במחשבה דבור ומעשה
 ראי' שמיפה בשמירה מעולה . זאת תורה
 האדם . לזאת יאמר הפייסן . טוב ל
 לאהליכם לעניני עסקי עוה"ז . פ
 ונראשיכם

וח"ה הוא בחי' שבת ולא נוחה . לזאת
 הזדמן לפנינו לראות בחילול שבת . ובן
 מעשה מהה"ק ר' ברוכיל ז"ל שפ"א בעת
 החפלה לפני העמוד מנחה בעש"ק .
 זכנעונועיו נכבה הנר לפני העמוד .
 ונחטף מרוב הנוריות לב . ואמרו לו
 אנשו רבינו מה מהמרמרים ע"ז הלא
 זאת רק חונם וכמחטפם בעלמא . אשר
 אין שום דר נדוד עבירה . והשיב מה
 אחס סבורים שאני ירא מהעבירה . אני
 ירא ממטוס הלב שבה מהעבירה .
 אקשה להבין . אם באין שום עבירה מאין
 יבא ממטוס הלב . אך תשובתו היחה .
 כי אין אדם עובר עבירה בשוגג עד כי
 עשה מקודם כהאי גוונא במזיד וכאשר
 הזדמן לפני דבר כזה . מסתמא עברתי
 מקודם כזאת או הדומה לזה במזיד .
 מתירא אנכי ממטוס הלב מעבירה
 הקודמת . וזאת טובה ישראל וכו' .
 כי כשלא בעוין . כי הכשלוני שלך הוא
 השוגג שכשל בלי מחוץ מאין בא לך . בעוין .
 יען מקודם עשית במזיד . לזאת לריך
 לעשות תשובה על השוגג כמזיד . כי
 השוגג בא מזהמזיד . ד' יכונלשוב בתשובה
 שלמה לפניו . אכ"ר :

(בשבת טובה) **אבנר** . אם עונות
 תשמר וכו' .
 אמר רבש"ע אם עונות ישראל תשמר
 ולא חסלה להם חליה . הלא יבדילו בייך
 זבין עוןך ישראל . כאמור . עונותיהם
 מנדילים ביני וביניכם ונעשה מסך המבדיל
 אשר נוחהו ממטוס הלב שלא יוכלו
 ח"ו לקבל עליהם אדנותך ומלכותך
 באמת . ארני' מי יעמוד . השם הק'
 אר" ש הוא בחי' מלכות שמים . על
 מי יעמוד . על מי תשים אדנותך ומלכותך
 האם על כוחי השים אדנותך . ועל מי

מלוא ומלוא יש בה, פשטיות המלוא
 ורמזים ודרושים וסודות, ורזו רזיון עד
 אין סוף ותכלית. כמאמר הזה"ק
 אורייתא כולה שמה דקוב"ה, מזבדאשית
 עד לעיני כל ישראל. שמוחיו הק'
 יתברך, והגה תכלית עם קדוש ישראל
 להדבק למקום הקדושה והחיות ע"י המלות
 ותורמיו הקדושה, וכל מה שאמר גדול
 מחברו בהיות כל תכליתו ועולם השקמתו
 להדבק באין סוף ב"ה, ולהוב"ש האור
 הגנו והטמון בהמלוא, ככרי לבוא על
 ידה לדבקות הבית"ש, כמאמר רז"ל.
 קוב"ה ואורייתא וישראל מד הוא, וכל
 מלוא לריך לעשותה באבר מיוחד כאשר
 ליה אוחתו השי"ת, כגון מלות תפילין על
 היד ועל הראש, לזית על הגוף, ארבעה
 מינים לטוב ידיים, אכלת מלוא נפה
 ובתך, וכן כל מ"ש יש להם אבר מיוחד.
 אך לריך לשעבר ליה האבר שעושה בו
 המלוא כל רמ"ת אבריו ושם"ה גידיו
 לעבודתו ית"ש, כמו שאומרים בלשם
 יחוד שקודם הניחת תפילין, אבנני, לא
 קן מלות סוכה שאנו נכנסים בהמלוא בכל
 רמ"ה אבריו ושם"ה גידיו, כמאמר
 רבנו הק' אשר למלות סוכה נכנסין
 אהמ"ש עם הפאסטיאלעם לתוך המלוא.
 אוכלין ושותין ויושנין ומטיילין וישנים
 בתוך שנות הקדושים כמבואר בספרים
 הק', שהפניות והסך והרלפה כ"ה
 מרומים על שנות הק' מיוחדים, ומפני
 זאת היו נמנעים הלדקים הק' לרוק על
 הרלפה מהסוכה, וכשנכנס להסיכה נכנס
 טלו בהמלוא, והמלוא מכסת אותו מראשו
 ועד רגליו בסוד אור מקיף, לואת אלל
 מלות סוכה אינו לריך לשעבר כל אבריו
 וגידיו לאבר שעושה בו המלוא, כי כל
 אבר וגיד עושה המלוא בעלמו, ומשך
 עליו שפע וחיות קדושה מהסוכה עלמ"ש

כלי

ובראשיכם חליקס. אשר בראשית כל
 מה"י מחשבתכם ורלוכם בקבלת מלכותו
 יתברך נפת עסקכם בעיני השה"י אשר
 זאת עבודת האד"ת, ואם תתנהגו כן.
 אזי יהללו שמו במחול וזרענו וכספנו
 ירבה כחול. ויהי לכם שנה טובה. בני חיי
 מזוהי רוחא והפשעות טובות עכ"י אמן:
 (כלל א' דסוכות) פתח ואמר. אמרו
 חז"ל לעתיד
 לבא מביא הקב"ה ספר תורה ומניח
 בחיקו ואומר למי שעתק בה יבא
 וישר שברו, מיד שתקבצין ובאים
 ענבים בערבוביא וכו', אמר להם
 הקב"ה אל תבגמו לפני בערבוביא
 אלא תכנס כל אומה ואומה וסופרי,
 וכו' אומרים לפניו כלום כפית עלינו
 הד כנינית ולא קבלנוה וכו'. והסיום
 מהמאמר, אלא אעפ"כ מצוה קלה
 יש לי וס' בה שמה לכו ועשו אותה
 ואמאי קרו לי מצוה קלה. משום
 דליה בה חסרון כים, מיד כל אחר
 נוסף והו"ך ועושה סוכה כראש גגו
 והקב"ה מקדיח עליהם כבתקופת
 תמוז. וכל אחר ואחר מבעט
 בסוכתו ויוצא. ומקשה והא אמרת אין
 הקב"ה בא בטרונא עם בריותיו וכו'.
 והקשה הוא ז"ל על המאמר הזה כמה
 דיוקס. ומהם מאי דאמרו ז"ל שיאמר
 הקב"ה מלוא קלה וספירשו רז"ל מפני
 שאין בה חסרון כים. הלא נמלאו
 כמה וכמה מלות שאין בהן חסרון כים
 ואיך נקראין לזנות קלות. נס מה
 שאמרו חז"ל הקב"ה מקדיח עליהם החמה
 כבתקופת תמוז. הלא קוצית הנמרא,
 וכו' הקב"ה בא בטרונא וכו'. ומה שמתרץ
 דישראל לא מנעטי ואיניו מנעטו. מ"מ
 לריך הנה"י ואמר הוא ז"ל. ידוע כי
 תורמיו הקדושה היא ע"ש פדר"ס, ובכל

בואברים יקרים

בלי שום אמצעות, כי כלו מכוסה עם שמת הקדושים השייכים למזות סוכה, ומהאי טעמא אפילו ישיבה בטלמה בסוכה היא מזוה, וזדה הפשט בגמרא הק' כשיחבקצו כל האומה"ע לעמיד לקבל שכר, ויחילו לטעון תנה לנו מראש ונקימנה, וכאשר אין הקב"ה בא בטרוניא וכו', ע"כ יאמר להם שיעשה נסיון בהמזוה קלה וסוכה שמה. שהיא קלה מכל המזות, ומפרש הגמרא. מפני שאין זה חסרון נים, פירוש שאין חסר זה שום נסוי, כי כל המזות שעושה לריך לשעבד כלו אבריו וגידיו להאכר שעושה, אבל מזות סוכה מכוסה טלה בהמזוה, ואינה נלרכת לשום שעבוד, לזאת נקראת קלה, מיד כל אור"א עושה סוכתו בראש גגו, פירוש מלח גג נופל על המחשבה, כשם שהגג ראש הכנין, כך המחשבה ראש הנועשה, וחזו כל אור"א יעשה המזוה לפי ראש מחשבתו, ומחשבת האוה"ע הוא רק להנחת שלמס ולחיות הגשמיות. ואין להם שום רעון למחשבות רוחניות להשכיל כי לא הגשמי הוא המכוון, רק האור הרוחני והחיות האלקות הגנוז וטמון בכל דבר הגשמי, ובפרט במזות הקדושים אשר הוה סולם מולב ארצה וראשו מגיע השמימה. עד בלתי גבול ותכלית, והמה יעשו רק לפי מחשבתם להנחת שלמס, ביד הקב"ה מוקדיר עליהם החמה כבתקופת תמוז. עפ"י ששמי"א מחאמור"ר ז"ל מקאברין על מה שהמרו חז"ל אין גיהנם לעמיד, אלא הקב"ה מוליח חמה מנרתיקה רשעים נידונים בה. ולדיקים מתרפאים וכו'. חמה בנימי' ניב, ותורתנו הק' נחלקה לג"ן פרשיות. וזהו כי לעמיד יוליא הקב"ה את ג"ן פרשיות התורה מנרתיקה. מהמלכות שלהם המעוטפים בזה העולם

ותאיר לפנינו פנימיותו כפי שמאירם בשמים בתכלית הרוחניות בלתי גבול ותכלית, וזהו, לדיקים מתרפאים בה כי כל תכליתם ועמלם אך להשיג פנימית התורה להדבק ע"י להאין סוף ותכלית, וכאשר ישנו פנימיות התורה, יבואו לתכלית השלימות אשר זאת היתה כל יגיעם ועמלם ומשוקתם, וישנו רפואתם בשלמות, אכן הרשעים שכל משוקתם ויגיעם בזה העולם רק למלאות תאוותם ולקחת שלמס, ובמלאות התורה הק' בתכלית הרוחניות, נידונים בה, ממילא חסי תכופתם שלמה, כי כל יגיעם ומשוקתם אך להנחת גשמיות, ואת התפנוג רוחני לא ידעו ולא יבינו, ואין יסורין וגיהנם גדול מזה, וזדרו שהקב"ה מוקדיר עליהם החמה וכו', פירוש שיוציא מזות סוכה מלבושה, כמו מוקדיר בהרים שניקוב המזוה ותאיר ותפיע בהדר גאון עוזן בכל תקפה ובכורתה לאין סוף ותכלית, מיד כל אור"א בועט בסוכתו והולך לו, כי כל תכליתם הוא להנחת ותאוות שלמותם וכשתופיע ברוב יפעתה בתפנוג רוחניות כזה, יהפוך רלוכס ומשוקתם, לא די שלא יקיימו רק יבעטו. וע"ז מקשה הגמ', הלא אין הקב"ה בא בטרוניא וכו', ומשי, נשום דישראל נמי זמנא דמשפ להו תקופת תמוז עד הגא, פירוש, שעל ישראל נמי מזהיק ומזהיר עליהם מזות סוכה, וכל מה שמאירת להם המלות יותר, הם מתאמלים מתלהבים ומתדבקים יותר לאין סוף ית"ש :

(לשמחת בית השואבה) **פתח** ואמר על כל דאמרו חז"ל על הילל הנשיא שאל בשמחת בית השואבה, אם אני באן דבר באן. ואם אין אני באן סי באן. והוא משולל הבנה, בהיותו עני גדול

הילר. שמרגיש שהאדם רוצה לקחת שמחה מדברי תורה או מילה או מקדושת שבת ויו"ט. אזי יבא אללו בערמונית שיעשה חשבון הנפש אם ראוי הוא לכך, ומראה את עלפיו חשבון לרק איך עברו ימיו חדשו ושנותיו בהבל וריק בלי שום הרגש חיות. ואיך נעשה עב ומגוסס מהבלי העוה"ז ותאותיו ופורש בזה מלודתו להפילו בעלכות ומ"ש ר"ל. שלא יוכל לטהר ולקדש עצמו בקדושת התורה והמלוכה או בקדושת שבת ושמחת החג להוליא ממסגר נפשו להרגיש שפע קדושה ומיות אלקות להאיר רוחו ונפשו גם לימים הבאים. אשר ע"ז אמר הכתוב. ביום טוב הי' בעוב. תעשה לך קביעות בעוב. ואל תעשה או חשבונות הנפש כי זהו איך עלה הילר להדריך ח"ו מחיות האלקות. רק בכל כחך הכנס ראשך בחוך ישראל לשמוח אחס ולהתדבק אחס להלהיב לבך בחיות אלקות לאביך שבשמים וביום רעה ראה. ונתי תעשה חשבון הנפש בעמים השפלים בשעה שאתה עוסק בהבלי העולם ובחאות הגשמיים. ראה בעלמך מה אחר, ומה אתה עושה. אז עשה חשבון נפשך לרק ואמות. וזה שאמר הק' הלל אם אני כאן אם אינני עושה עתה חשבון של אני. אם אני ראוי לכך. רק אכניס ראשי עם ישראל לשמוח אחס יחד לקבל רוח קדושה וטהרה בשמחת בית השואבה או הכל כאן. ישור לי השי"ת שאהי ביכולתי להרגיש בכל עת שפע נועם ומטנוג אלקות ואם אין אני כאן, אם לא אכניס עתה ראשי בין ישראל לשמוח אחס. אך אשמע לעלת הילר לעשות עתה חשבון הנפש מי כאן. מי יודע אם יבא עת מוכשר מזה שאוכל לקבל מטנוג ומיות עוד כזה שהוא בלי גבול ותכלית, ואמר שע"ז אנו מבקשים. והער שטן מלפנינו ומאחרינו

גדול כמאמרים ז"ל איך יאמר על עצמו דברים כאלו, גאווה וגדלות כזה ע"ע, והנה רש"י ז"ל וחוס' פירשו שקאי על השכינה הק', ואמר הוא ז"ל שדבריו היו בענוות ובשפלות גדולה, כהיות בעת שמחת בית השואבה, שכולם היו שאבין רוח הקודש, איש איש לפי מדרגתו, וכא"ל הרגיש מטנוג רוחני ומיות האלקות אשר בערה בלב כ"א איש הישראלי אשר שבשמים עד כלות נפשו, והנה התנא האלקי הלל הק' כשבא לשמחת בית השואבה, הי' מרגיש לפי מדרגתו הקדושה את החיות והקדושה הספוגה והעמונה באור קדושה שמחת בית השואבה והתחיל להלהיב לבו בחשיקה ודבוקה לאביו שבשמים בלי שיף ותכלית ומרוב ענוותנותו שהי' מחזיק א"ע לפחות הפתוחים שבישראל, בעת שהרגיש את רוח הקדושה והטהרה, אמר. אם אני כאן, אם כשעור הש"י לאיש שפל שבשפלים נמוני ב"כ להרגיש חיות קדושה, זה שימן שהכל כאן, פ' שהכל, כי כולם מרגישים את המטנוג ומיות אור קדושת אלקות, ובאם, אין אני כאן, באם ח"ו לא הייתי מרגיש שום חיות ומטנוג, מי כאן פ', מי, קיימא לשאלה, אזי הייתי לריך לשאול, אם נמצא עוד איש אחד שפל אכניס כמותי שלא ירגיש שום חיות וקדושה באור גדול הזה, אז איך אני הפתוח שבפחותים שאיני מרגיש שום חיות והארה בקדושה הגדולה הזאת:

פתח ואמר, על מאמר הגמ' הכ"ל, כי הילל הק' כשבא לשמחת בית השואבה והתחיל להרגיש שפע ומיות אלקות, ומפני שהי' עניו ביותר, התחיל לעשות חשבון הנפש אם הוא ראוי לשמוח בשמחה הקדושה הזאת, ובאמת זה עלה

מאמרים יקרים

בשבת חטובה שנת תרס"ה

ומאחרי. קודם העובדה ואחר העובדה, כי ק דרך הילך אשר קודם העובדה מפיל את האדם במ"ש שאינו ראוי לכך ומראה לו חשבון הנפש שיסיר עלת השטן מעליו שוכל לעשות המלוה בשמחה לפני אבינו שבשמים שזכה אותנו להיות אמשמשו ולעשות רלונו ומלאחרינו אחר העובדה כי דרכו של היל"ר שאחר עשית המלוה עם מטע חיות ושמחה אזי חפילו לגדלות וגארות ומראה לו איך שהוא עובד ד' במדרגה גבוה. אשר באה חיו נוסף לגיארות אחר איזה עובדה ומדמה כנפש שעשה מחומו לפניו יתברך. אזי כל עמלו ויגיעו לשוא. וע"ז אנו מבקשים להסיר את השטן מלפנינו ומאחרינו כג"ל השי' יושע אותנו שוכל לעבדו בלב שלם ודעת ללולה אמן :

פתח בחדש הה"ד קץ שם לחודש א"זר הטובה כן הוא. משום דבכל ימי השבוע האדם מרוחק מהשי'. יטן נושום שמיסק ראשו ורובו בעניני עוה"ז ובכל ש"קכמסליך מעליו עסקי עוה"ז ועוסק כל אחר בתו"ע, מקרב א"ע להשי"ת כל אי לפי מדרגתו אך יטן התרחקו שנתרחק כל ימי השבוע מר', נתרחק גם השי"ת מאתו כמאמר ד' ללך. כמו התנועה שאדם עושה כן עושה הלל שלו. לזאת ביום השבת אף כי האדם רוצה להתקרב את עצמו להשי'. אין בכחו להתקרב לגמרי יטן כי ד' נרחק מאתו בימי השבוע. אמנם בימי חטובה כשהאדם עושה המלות נר חטובה שהיא למטה מעשרה. וכל מלוה יש השראת השכינה. אי"כ במלות נר חטובה השי"ת מקורב להאדם. אבל יטן כי בכל ימי השבוע אדם עוסק בעניני דעלמא לזאת אע"ג שהשי"ת מקורב אליו. אבל האדם מרוחק ממנו כל ימי השבוע. אך בשבת חטובה ישנם מלאים שתי מעלות. היינו משבת יש התקרבת מואדם להשי"ת. וממלות חובס התקרבת השי"ת לאדם אזי בשבת הוא נעשה האדם מקורב לגמרי להשי"ת ומקשר בקשר של קימא משה ועד עולם ואז קץ שם לחודש לחשבת היל"ר אמן:

(בשמחת תורה) **אמר** הוא ז"ל בשם אא"ז ז"ל ס"ק **מקאברין**. אשר כל השלשה שבועות בין המזרים ואח"כ החמשה עשר באב. ומדש אלול ור"ה והתקיעות שופר ואח"כ סימס שבין ר"ה ליוהכ"פ ויוהכ"פ החנושה עינים וממשה תפלות ואח"כ הימים שבין יוהכ"פ לסוכות. ואח"כ חג הסוכות מלות טובה לולב ומיני'. ויום הור"ר ומבטת הערבה כל אלו העבודות הם רק הכנה לאתה הראת לדעת. שכ"ז הוא איך הכנה שזוכל נר ישראל לומר אתה הראת לדעת כי ד' הוא האלקים אין עוד מלבדו והוה היחוד הגמור. והסביר הוא ז"ל את הדבר שכל דבר קשטי כלה המה. וזהו רק קודם היחוד. אבל בעת היחוד הוא בלא שום קשטין כלל ובלי שום לבוש. והבן הדבר כי עמוק הוא :

(כפורים) **חייב** אדם לבסומו בפוריא עד ד"א ידע בין ארור המן לברוך מרדכי. אמר איתא בתקונים פורים אהקריאת פ"ש יוהכ"פ. ואיתא בספ"ק. יום כפורים אשר יוהכ"פ הוא שיה לפורים היינו דכפורים ישנם חמשה דברים עניי בשמיות משתה ושמחה וי"ס ויזלית מנות ומזנות

טאמרים יקרים

ותמנתם לאחיביכם אשר החיובת דיומא
 כתעטנו גופניות וכנגדם ביהיכ חמשה
 עניים לענות את הנוף איסור אכילה
 שתי רחילה וכו'. וזאת ידוע שעבודת
 ד' בשעה שעוסק כתעטנו הנוף יומר
 קשה וכבדה. יען כי גשמיות המה.
 וכיהיכ שאינו עוסק כלל בדברים הרוחניים
 אדרכה מענה את הנוף ומונע את עלמו
 מתעטנו הנוף הוא בנקל יומר לאדם
 לעבוד את ד'. אי לזאת עבודת ד' בשורים
 הוא גדולה בנורונה ממדרגת עבודת ד'
 ביוהיכ לזאת נקרא יום כפורים. יום
 שהוא דומה לפורים וידוע בני שעוסק
 בדברים הגשמיים הוא מטנה בחי' המן.
 ומי שעוסק בדברים רוחניים הוא בחי'
 מרדכי. ולזאת אמרו חז"ל חייב אינש
 לבסומו כפוריא עד ולא ידע בין ארור
 המן לכרוך מרדכי היינו איזה אדם מותר
 לו לבסומו. להתענג כתעטנו הגשמיות.
 אלו שלא יהיו לו חילוק בין ארור המן
 לכרוך מרדכי בין עוסק כתעטנו גשמיות
 בין שעוסק בעניני רוחניות המה שניהם
 שווים לפניו כונתו לש"ש:

והנה המאמר הזה מוקשה. מה היסוד
 בקשת המלאכים חנה הודך על
 השמים. האם לא ידעו מה שכתוב בתורה
 שאינם שייך אללס ועוד מה השיב הקב"ה
 לאחו בכסא כבודו מה זאת תשובה לחשש
 קן ישראל כהכל שצפיהם גם מה תשובה
 משרע"ה על זאת ואמר ז"ל כי טענת
 המלאכים היסוד כי חורטנו הקדושה
 באפשרי לקיימה ברוחניות כאשר אורייתא
 כולא שמה דקוב"ה ע"כ חנה הודך על
 השמים ונקיימנה ברוחניות וסביאלו ראי'
 לדבריהם שאלפשרה לקיימה ברוחניות כי
 הלא חמורה גנוזה מתקפ"ד דורות ערס
 שברא העולם והיסוד כתובה כל החורה
 כולה ולא היסוד נחסרה אף אוח אחת הלא
 או לא הי' ביכולת לקיימה בגשמיות.
 מוכרה הדבר שאפשרה לקיימה ברוחניות
 ואחיה מפקש לתת לביו לקיימה בגשמ' הלא
 יכולין לקלקל אותה ח"ו שחאס ח"ו אדם
 יעבור על זולתו קלה. יעלה ח"ו הפגם
 בכל העולמות לקלקל ח"ו ליטות הקדושים
 השייכים לאותה מלוה בשבחה מדות
 הקדושים ע"כ חנה הודך וכו' לקיימה
 בפנימיותה בלי לבוש אשר לא תוכל לנא
 קלקל. ואמר הקב"ה למשה שיחזיר להם
 תשובה. והשיב שחשש שמה ישראל
 כהכל שצפיהם פי' שמה ינלחו אותי
 כהכל פי' כהכל שצפה היא רוח שמה
 ינלחו אותי בטענת הרוחניות אשר ברוחניות
 אין ביכולת לקלקל ח"ו מה שאינו קן
 כשחפן

אמר היא זיל בשבועות:

על מאמר חז"ל במס' שבת (דף פ"ח
 ע"ג) בשעה שעלה משה
 למרום אברו מ"ה רבשיע מה ליצוד
 אשה בינינו. אמר להם לקבל את
 התורה בא אמרו לפניו חמדה
 ננוזה וכו' קודם שנברא העולם
 אתה מכקש לתתה לביו וכו' הנה
 הודך על השמים. אמר הקב"ה
 למשה החזר להם תשובה. אמר
 לפניו רבשיע מתירא אני שמה
 ישראל בהכל שבפיהם. אמר לו
 אחו בכסא כבודי וחזור להם
 תשובה וכו' אמר לפניו רבשיע

טאמרים יקרים

ש'אין ביכולת להשיג בשכל הגשמי את גדלת המלך מלכו של עולם וע"י תפקודיו ומזמורו יתבוננו שיש מלך מלכו של עולם בשמים ובארץ וע"י מזמורו ותורתו ידבקו באהבה רבה ובחשוקה נפלאה עד כלות הנפש . זה הוא עיקר כבוד המלוכה ותכלית כל בריאת העליונים ותחתונים . מיד אחו משה בכסא כבודו פי' בתכלית בריאת העולם היא המלוכה . כלום למזרים ירדחס ולפרעה השתעבדחס להיות בהסגר גדול ורחוק ממקום החיות ובהתרחקת כזה גם אז להיות נמשכן אחר מלכו של עולם . כלום גניבה גזילה רציחה כילוף יש בכס האס יש לכס תאות הגשמיות להפוך מרע לטוב וממר למחוק אשר זאת היא עיקר המלוכה אשר בהחושך וההסתר גדול להתמשך אחר מקור הטוב ולהדבק באהבה רבה ובחשוקה עלומה למקור החיות והטוב ולהפוך את הגסם לזורה . זאת היא תכלית ועיקר כל הכריאה מיד הודו להקב"ה ר' ארזינו מה אדיר שמך בכל הארץ , פי' בכל הארציות בכל הגשמיות ובכל ההסתרים גם שמה אדיר שמך . יכולים להרגיש את שמך האדיר ולדבק כך ע"י תורתך הק' להיות מרגישים את האור הפנימי וחיות הקדושה להיות נאחזים ומדובקים כך ויהי' שנוכח להדבק בתורתו ובמזמורו באהבתו ויראתו אכ"י :

כשתחן חורחק ונלוכשת בלבושין לב"ו המלוכש בנוף עטר חומר עב ונולא תאות יכול לבא לדי קלקול ח"ו ובזאת הטענה ירא אכ"י שלא יגלחוני . ודחשיב לו הקב"ה אחו בכסא כבודי . כסא הוא בחי' מלכות [כמו רק הכסא אגדל מחך] . פי' אחו לאידך גיסא כחזק אופן יגדל כבוד המלוכה . כי דרך המלוכה כאשר טחן המלך תפקודה חדשה לקיימה כאשר מקיימין בעיר הבריה שהמלך שמה אין כ"כ כבוד המלך נהגדל כזה מחמת שבני בעיר רואין את המלך בהרירות בהוד יפיו והדר כבודו גדולתו ורוממותו . ואימתו מופלת עליהם ע"כ מקיימים פקודתו אבל אס גם במדינות רחוקים אשר לא ראו מעולם את המלך . ואין להם שום השגה בגדלת המלך ורוממותו יטן כי המס בהסתר גדול רחוקים למאות ואלפים פרסאות מאחו רק מחיך פקודתו המה מבינים שיש מלך שליט ומושל בארץ . ומחמת אהבתם וחשוקתם להתקרב אל המלך מקיימים ועושים פקודתו בלב ונפש במסירת נפשם . זה הוא עיקר כבוד הסלך ותכלית המלוכה . לזאת תחזיר להם זאת התשובה כן אמת שבפנימיות התורה אין לקלקל . אך אין זאת העיקר תכלית בריאת העולם וכבוד המלוכה כי מה שקיימו המלאכים פנימיותיו . לא תהי' מוזאת כבוד המלוכה גדולה . יטן כי שכלים בלא לבוש חומרי ובלא יגה"ר וכלי תאות היגר ואין מחילה ונפסקת בינס למלך . אין פלא שקיימו מלות המלך ואזוה כבוד המלוכה יכולה להיות מוזאת . אשר זה עיקר תכלית הכריאה להקרא בשם מלכות . אכן כאשר התורה תהי' נכונה בארץ המנושמת ולב"ו המלוכש בנוף עב וחומר סכור ומלא בתאות היגר התפתה ללכת אחרי רעון הגופניות אשר שמה בהסתר גדול כ"כ עד

ערך פ"א אמר הוא ז"ל בחג השבועות

פתח ואמר ד' מסיני בא וזרח

משעיר למי דהפייע מדד

פארן וכו' רז"ל אמרו שחזר התורה על האומות לקבלה בא אלל עשו אמרו תורה מה כתיב בה אמר להם לא תרלח . השיבו הלא כל חיותנו ועל הרבך תחי' לא נוכל לקבלה בא אלל ישמעאל . אמרו תורה מה כתיב בה , אמר לא תגנוב , השיבו

בואמרים יקרים

כא

בכדי שכל שומע כל יחשוב, כיט מיר מיינטמטן רק לחברו. וכששמע האיש שהרגיש אשר חשב בלבו. נשבר לבבו בקרבו. ולא יסף לשמוח עוד על חבריו:

מה שאמר ז"ל בשבת נחמו שנת תרס"ח לפ"ק:

להבין למה נקרא השבת הזה שבת נחמו כי בס"ב בחורבן הבית היו לרוחם זכפלים, אחד על חורבן המקדש שניטל אז ממנו כל ההשפעות, כי בזמן שביהמ"ק ה"י קיים ה"י מחאחדין כל הדברים להשי"ת על ידי הקרבנות כמו שכתבו סה"ק דבהקרבות היו נכללים כל הארבע מדרגות שיש בעולם דלמ"מ, דהכהן העובד הוא בחי' מודבר והבהמה שמקריבין היא בחי' חי והעלוי ששל המזבח הם בחינת לוחם והמולח שנותנין על הקרבנות הוא בחינת דומם, וידוע דבכל יחוד יש הולדה וע"י שהיו מחאספין כל הדברים וכל הבחינות שבעולם להשי"ת ה"י ע"י נשפע לישראל בעו"ה שחרב הנקדש לא זאת שחסרנו ההשפעות הקדושות שהיו לנו אז אף גם זאת דמעט ההשפעה שיש לנו בגלותנו אנו חוששים ח"ו שמה היא מההיפוך, מואחר שאין לנו יחוד להשי"ת וא"כ מאין יוכל ח"ו לבוא השפעותיו וע"י היו לערנו בכפלים, אך מואחר שבא אח"כ השבת קודש אשר בשבת ג"כ כל העולמות מחאחדים אל השי"ע ע"י יש לנו נחמה במקלם של ידיו זה היחוד יוכל לבא השפעותיו אף בגולה לאחר החורבן וזה הוא נחמתו קלה על זאת נקרא השבת שאחר ט"ב נשם שבת נחמו להורות שהשבת הוא בעלמו הנחמה שלנו שעל ידו יושפע לנו כל טוב: ועתה

השיבו הלא כל חיותנו ידו בכל לא נוכל לקבלה, וכן לעמון ומואב שאלו ג"כ והשיבו להם לא חתאף והשיבו כל חזק ואמתתו היא מזה לא נוכל לקבלה: **ולכאורה** למה אמר לכל אומה דבר המנגד לאותה אומה הלא תרי"ג מלות יש בחורה ה"י לו לאמר אליהם מלוח אחרת אשר אין מוגדת לשורשם, אך באמת עיקר עבודת האדם הוא אשר לכ"א יש לו מדה אחרת שמחאווה לבו למדה ההיא בחאווה הגשמיות עבודה לשבר החאווה ההוא שנפשו חושקה וע"י נברא בעולמו. וזאת היא תורתו ועבודתו בעוה"ז ואם לא ימקן ממדה הזאת לא פעל בעולמו כלום לזאת השיב הקב"ה לכל אומה כפי מדה וכה לפי שורש האומה אשר לכ"א עיקר התורה ועבודה לשבר המדה הזאת אשר יש להם חיות מהמדה הרעה הזאת והשיבו כאשר זאת כל חיותם לא יוכלו לקבלם לא כן ב"י הק' אשר עבודתם היא לשבר כל חאווה הגופניות בעבור רלונו יסבךך וטוב ונעים העבודה הזאת אלל שולחתי המבורח כסדר והחחיל לפרט במדות רעות הנמולאים באנשים כסדר ישיבתן כפי פנימית לבבם זה בגדלות זה בקמלות זה בשנאת חנם. וכן כסדר לאיש ואיש כפי נגעי לבבו אשר כל אחר הרגיש בעלמו אמינתה מחלמו וסברו לבבם לרס"סים. ואחר מבני החמורה הגבו הדבר שחגלה לכ"א חסרונם. והרגיש הוא ז"ל שיש לו הנאה מהתגלות חסרון חברו. ויבט עליו יואמר. חז"ק אמרו על פסוק ד' ימן אומר המבשרי"ת לבא רב. אשר כל דבור ודבר שילא מפי הגבורה נחלק לשבעים לשונות. ואמר טעם שנחלק לשבעים לשון

ועתה

(פ' ויגש) **ועתה** אף תעצבו כי
מכרתם אותי הגה

ובר' הקשה מה הלשון ועמה אמר בשם
אחיז ס"ק מוקאברין שאומרין בליל שבת
מודה אני לפניך על כל החסד אשר
עשית עמדי [על] כל מה שעשית עמדי אני
ויהן לך שבת והודי' כי מאמון אחי
שהמה הכל חסדים עמונים בגווי', ואח
אשר עמדי לעשות עמני אני מבקש שיהי'
עם כל בני ביתי, היינו חסדים נגלים,
אשר גם בני ביתי יביטו כי המה חסדים
שזהו גיב' שאמרו ועמה שימעתה ועד
פולס אל תעלבו כל מה שיצבור עליכם
אל תעלבו כאשר ראיחם בחוש כי מכרתם
אותי הנה האם יש רעה יותר גדולה מזו
אעפ"כ ראו כי למחי' שלחני ד' לפניכם,
הטובה הגדולה שלמחמה מזה וכן כל אדם
אם בא עליו בגידת הזמן ח"ו כאשר
יאמין כי הוא חסד גמור אל יתעלב כי
עובי' גזוז בגווי', וזהו ועמה כשהאמינו
באמת לא תעלבו:

(פ' בשלח) **ורא** יבצרו לשחורת וכו'
יורדו ד' עין וישלך

אף המים ויפתקו המים. אמר נשום
דבכל דבר מצוה שרובה אדם לעשות או
רובה לקבל על עצמו שום מיני דחסידותא
יחילב הכע"ד לשטן להדחיתו בלי לעשותם
שמראה לו שזאת המה יותר מלפי' כמו
או שמראה לו שאין דבר טוב המה לפניו
לעשותו והחסרון הוא מפני שהאדם חושב
שעתה רובה לקבל עליו עול המלות
לפיכך מראה לו הכע"ד שאין נכון וטוב
לפניו לקבל זאת עליו ומרים הם, אבל
האמת האדם לריך לדעת שמוצבט ועומד
הוא מהר סיני לעשות את כל המלות
והסיני'ים ולריך לעשותם בע"כ אע"פ
שנראה לעינים שלא נכון וטוב לפניו
ולא דבר קל הוא וקשה לפניו כמו שחיי

מים המרים, אבל אח"כ כשיחמיל לעשותם
יראה כי מים מתוקים הנה ולא כבד
הדבר מומנו לעשותם כי הקב"ה ניתן כח
לעשותם לכל אחד ואחד לפי מדרגתו,
וזה מואמר הכתוב ולא יכלו לשמות כי
מרים הם ואין מים אלא תורה שכל
דבר מצוה או תורה מראה להם בהתחלה
היזה"ר שמרים הם ויורכו ד' עין שלמדו
עלה איך לדחות הילה"ר ולקבל עליו עול
תומ"ץ וישלך אל המים שישלך א"ש בע"כ
אל המים זה תורה שיעשה המצוה לכתחילה
בע"כ אף גם שלא ירגיש שום פעם.
וימתקו המים אח"ז יראה שכל המלות
מתוקים מדבש ונפת לופים הש"י יעזור
לנו לעשות המלות בטעם ומתיקות מתוך
שמחה וטוב לב אמן:

(פ' נשא) **בה** תברכו את בני

ישראל אמרו להם

יברכך ד' וישמרך וכו' וישב את
שמי על בני ישראל וכו' אמר, איהא
בהלים אשרי איש ירא את ד' גבור בארץ
וכו' הנה כי כן יבורך גבר ירא ד', וזו
המלך ע"ה משבח את הירא ד' שלא יחסל
לו כל טוב בזה ובבא, ובאמת מי שהוא
ירא ד' באמת ומוקיים בכל רגע שוית' ד'
לגנדי תמיד אי"כ גם הקב"ה תמיד עט
ומה חסר לו כלום חסר לאיש אשר תמיד
הוא עם המלך ע"ז מוסיים הנה כי ק
היינו מי שהוא ירא ד' לא יחסר לו
כל טוב יבורך גבר ירא ד' וזו
לברך לאיש אינו נלרך לברך איתו
בפרטיות רק לברך אותו שיהי' ירא ד',
וממילא יהי' לו כל הטובות האמורות הן
ועושר וכו' וזהו כוננת הפסוק שהצי"ת
לאהרן ובניו שהם המושפעי' החר,
שיברכו את ישראל בפרטיות יברך
במחון וישמרך מן המזיקין וכו' ואח"כ
אמר להם ושמו את שמי על בני ישראל
אם

אם תשימו שמי לנטוע בלבם של ישראל שמו של הקב"ה יראה שמים שייתי ד' לנגדי תמיד אזי ואני אברכם, ממילא יהיו מבורכים ואין אחס לריבין לברכס בפרטיות הסי' יעזור לנו להיות מיראי שמו כל הימים :

חייב אדם לאמר בשבילי נברא העולם. אמר היחנן שינה

האדם את עלמו ולומר בשבילו נברא העולם כידעו כי הוא יהוש אפל שפל ובשביל ברי' כזאת נברא העולם אך האמת חכלית בריאת עולם השפל הגס שהוא גשם עב ונתרחק מאוד מאור פני מלך טייס, ומוסתר בתוך ההסתה ברואי מומר אינם רואים ואין מבינים מוגלות מלכותו וקודשמו יתברך אשר באם גם מכרואים השפלים כאלו יגיע כבוד לשמו יתברך לאשר זה עיקר התענוג לפני שמו יתברך כמו המלך שיש לו שרים ודוכסים גדולים הסמוכים אליו שנותנים כבוד פאר והדר תמיד להדר מלכותו, עכ"ז תשוקתו מומד לכבוש מדינות היותר רחוקות שלא דאו וידעו אותו אשר גם שמה יראו מפניו ויתנו עוו למולכס אשר זאת כבודו יותר גדול, לזאת מואמר מוזל חייב אדם לאמר בשבילי נברא העולם, אין הכונה יען שהוא ברי' חשוב למאוד, אררבה מפני שהוא ברי' שפלה היתה חכלית כוונת בריאת עולם השפל ואם יאמר הלא אני השפל בשפלי ואיך יחנן בשבילי נברא העולם היא הנותנת כל מה שהוא שפל יותר ויותר אם יגיע מואמו איזה כבוד ונחם רוח מעבודתו אך שהיא להבויית ע"ז היתה כל חכלית כוונת בריאתה, אשר כל מה ששפל ומחנן יותר מתענג ב' יותר:

פ"א אמר על הפסקת תהלים :

אף לא פעלו יורה בדרכיו הלו

אתה צוית פקודיך לשמור מאוד הנה נמלאו אנשים שמוזים את עיני העוה"ז והמון בריוח ותחבולתיהם פורשים מאנשים ומתבודדים תמיד לעסוק בתורה ובעבודה ואין להם שום שייכות עם העולם הסוב האנשים האלו בודאי אינם עושים שום עולה כי כל עסקם הוא ברכיו הלכו בודאי טוב מאוד אך עכ"ז לא זה עיקר העבודה ותכלית הבריאה, כיא שיהי' האדם עוסק בעיני עוה"ז ולהיות מעורב בין הבריות אשר הם נמלאו עדינים הרבה המונעים ובקל לפול ברשת הילצה"ר במחשבה דבור ובמעשה בכל עבר ופינה, שמה יזכר את ד' בכל עיניו בכל דרך דעה שיכנים הדעת בכל דרכיו אף בדרגי העוה"ז הנמלאים על כל פסיעה הרבה מכשולים ופחים... עמומים שמה ישמור אי"ע בישוב הדעת לעשות הכל עפ"י התורה והמלוה לכלתי סוד מדרך ד' כי אם לעשות רגונו זאת העיקר ותכלית עבודת ד' ית'. רע"ז נאמר אתה לזיה פקודך לשמור מאוד עיקר הלוי בנקוש שלריך שמירה מאוד וכמו חמץ ומלה שאין אדם יולא באכלת מלה רק מהבא נחמשה המינים הבאים לידי חימוץ כי הלא הי' באפשר לאכול מלה משארי מינים שאינם מחמלים. אך כיון שאינם באים לידי חימוץ אין שום מלוה כ"א דווקא מדברים המחמלים ולריבין שמירה יתרה, כן הוא בכל הדברים עבודה ד' דוקא בענינים הלריבין שמירה גדולה וזהו רגון הבויית ותכלית העבודה :

פ"א אמר

טוב לי כי ענית למען אצטר חקך טוב לי תורת פיך מחלפי

בואמרים יקרים

סאלפי זהב וכסף, אחר, כי עול הגלות וההרפתקאות העובדים על ישראל וכל סתמטעות פרנסת ישראל עניס ומורודיהן הוא למטן אלמד חוקך שיצברו לבכס לפני לורס וקונס ולא ירבו בצררת סעסקים יוס ולילה למטן אלמד חקך, שיהי להס שהות לתורה ולעבודה אך מבקשים אנתנו טוב לי תורת פיך טאלפי זהב וכסף, והנה מה טוב וגעים כשיעזור ד' ללמוד ולעבוד ד' כאשר הוא מאלפי זהב וכסף מחוך הרחבה כי הטורה והדפוקות יכלכל את האדם מוחו ולבו ואין זיכלמו לכא לדעת ללולה ומיושבת ללמוד ולהספיל ולעשות מזה בשמחה לא כן כאשר האדם בהרחבה, דעתו ללולה ולבו רחבה בגלות המוחין ולעבוד את ד' בשמחה וברחבה, ד' יעזור את ישראל שיהיו ברחבת:

וכלי כסף אך באס שהנותן כוננו רלוי להתקרב בנתינתו כאמור ולרבה בו וסי ומקשה הגנו' וכי אפשר לדבק בו וסי אלא המהנה ס"ח וכו' בנתינה כואת אף כי יהי מואת אלפים ולהנותן אין לו אף מוון סעודה אחת רשאי אנכי לקבל מואתו. ובסגנון הזה שונעתי מאדמו"ד ס"ק במקאברין ז"ל מפיו הק' שאמר כל ישראל מבקשין ואל תלריכו לידי מתנת כשר וחס ובאיזה חופן מבקשים הת"ח מנהלי ישראל שאין להס שום עסק אחר רק מתניית תמוז דאורייתא, וע"ז אמר לירי מתנת כ"ו פירוש שלא ידמע לפני אנשים נתינים כאלו שמדמים בנפשו כי הנה הנותנים לי מתניהם. כ"א ידעו ויבינו כי אך שלוחי דרחמנא אינון רבן שמעתי מפיו הק' שאמר בשם מורז ס"ק מלעכוויטש ז"ל שאמר מפני מה כל המקבלי לרקא בוש להסחכל בפני הנותן והנותן הוא בפנים מאירות ומסבירות, ואללנו הוא ההיפוך שאנחנו מקבלים בפנים מאירות ומסבירות, והנותן יתבייש. יטן כל מקבל לרקא וגרבה נפשו חס עליו ובושה תכסה פניו סכל העולם ניוונים מירו של הקב"ה המלאה והרחבה והוא מוכרח להספרנס ע"י כו"ד. אבל אנחנו יודעים כי פרנסתנו הוא מירו של הקב"ה שלוחה אלינו ממש ע"י האנשים האלו אנו מקבלים בפנים מאירות, והנותן מתבייש מדוע עיבד ואיחר שליחותו עד כה:

פ"א בעת דברו מעיני תמבא דאורייתא:

אמר ע"ע, כשנותנים לי נועות אין אני מחזיק תורה להנותן על טלס הטובה אך מחזיק להס תורה שמראין לי ירוחסי ואהבתם אלי שההשגחה העליונה עשתה אותם לשלוחים להולכה להזמין להס הטובה אבל על טלס הטוב עלינו להודות ולהלל להשי"ת המשיגת על צדקתו ויזרוי לתת להס לרכיהם בעתם ולא הליש המביא הוא הנותן, וכן לא אחרעס חלילה על האנשים האינס נותנים כי לא עשו אותם שלוחים להולכה, לכן הליש הניתן לי וחושב ברעשו שנותן לי בתורת לרקא או מרז רחמנוס לא לרקא הוא לפני לא הוא ולא נתינתו כ נדקא אסור לי לקבל כי ב"ה איש אמוד אנכי, יש לי ב"ה בית רחבה הלי בית ספרים

פ"א שאל אחר מואתו שאנו אומרים, כבורו מלא עולם משרתיו שואלים זה לזה איה מקום כבורו צדעריצו כאשר כבורו מלא מה א סאלס אי מקום כבורו להעריצו כיון דליה אסר פנוי מיני יכולים בכל מקום להעריצו, והשיב ע"י כבורו מלא עולם לשון העלם

טאגרים יקרים

כה

אמר לחמן ביום שלפני חופו מאמר חז"ל הנושא אשה מוחלין לו על כל עונותיו דכתיב וילך עשו אל ישמעאל ויקח את מחלת בת ישמעאל וכו' לו לאשה מכאן הטשא אשה מוחלין לו על כל עונותיו, והקשה הוא ז"ל האם לא הי' לתוה"ק למלא רמז בתורה שהטשא אשה מוחלין לו כי אם מנשואי עשו. הלא נמלא בתורה נישואי אברהם יצחק יעקב משה אהרן יוסף הנדיק ולא מנשואי עשו הרשע, אך בעבור זאת מרמזת תורתנו הקדושה מנשואי עשו לרמז בזה, אפילו כל ימי ה' מעשה מעשי עשו כיון שנישוא אשה ומתחרט על מעשיו הראשונים, ומקבל עליו מעשה להמנהג עפ"י התורה בקדש עלמך במותר לך מוחלין כל עונותיו הקודמים ושז ורפא לו :

בסעודה האחרונה בדריסק בניסיעתו לווען אור ליום ב' פ' שלח אמר הוא ז"ל. שלח לך אנשים ויתורו את ארץ כנען ופירש רש"י ז"ל אנשים לדיקים ויתורו את ארץ כנען אם כשהם בחרך בני ישראל המה לדיקים שלח אחס אל חרך כנען ונראה אם בחרך כנען יהיו לדיקים במקום אשר לא נמלאים שמה בני ישראל. ואמר ז"ל בזה הלשון אבותי הקדושים לא היו בשפיטאל כל ימי חייהם ולאנחנו לריבין עוד בחיינו להיות בחרך כנען במקום שאין ישראלים לשכב בשפיטאל :

כן עוד אמר ז"ל בעת סעודה האחרונה הזאת :

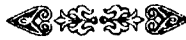
אף יפטר אדם מחברו אלא מתוך רבר הלכה שמתוך כך זכורו שאדם הנובע לדך יאמר לחברו דבר הלכה

כי אין שום מקום ואין שום ברי' וגם מלאכים שרפים חיות ואופנים באפשרי להשיג גדולתו קדושתו ורוממתו וכל נזה שגבוהים יותר רואים כי נעלם מאתם ולא התמילו עוד להשיגו מאומה בהיותו בלתי מוגבל באין סוף ואין תכלית לזאת שואלים אי' מקום כבודו שנוכל להשיגו ולהעריצו כי לא יוכלו בהיותו גבוה על גבוה בלי סוף ותכלית וכבודו מלא העולם :

פ"א הוא ז"ל. טעם שבדרכות על המלות תקנו חז"ל בנוסח. אשר קדשנו במלותיו ולונו. כאשר אומרים קדשנו במלותיו הלא מלוא הוא לשון זוי מאי עוד וטע אך הענין כי כל מלותיו יתב"ש הנימן לעם הק' ישראל הוא למטן נחלקש צם כי כל מלוא שטושה איש פ'ישראלי משפעת עליו שפע קדושה לנר"ג ורמ"ח אבריו וש"ס"ה גידיו. ומהראוי כל העושה מלוא להרגיש השפע קדושה וטהרה בנפשו ואבריו וגידיו, אך לא כ"א זוכה לזה לזאת יוכל האדם שאינו מרגיש בעשותו המלוא השפע קדושה וטהרה בנפשו לומר כיון שהמלוא ניתנה להתקדש ולטהר ואני איני מרגיש מאומה, וזה המועלת בעשותי המלוא שהיא כנוף בלא נשמה וכמת מלוא ויחודל לעשותה לגמרי לזאת ניתוסף להברכה ולונו שזה אותנו בגורה לעשותה והגם כי לא נרגיש חלילה שום טעם אור מתיקת המלוא בהוספת קדושה וטהרה מחייבים אהנו לעשותה. מפני לווי יתבדך שכן גורה חכמתו ית' לעשותה וכשור לעול וכחמור למשא ולזאת מברכים אשר קדשנו במלותיו כי באמת ניתוסף בעשות אחת ממלות ד' שפע קדושה ואם אף גם כי אהנו אין מרגישים בזה מחייבים אהנו לעשות גורת המתך רלונו יתבדך כאשר לונו :

שחברו ישיפע עליו להגלל מהסכנה וסיים
 בזה הלשון, אני נוסע למקום סכנה
 להיות תחת הסכין ויכול להיות שאין לי
 שום זכות להגלל אלא יכול היות שאחס
 לריכין שאשאר עוד בחיים לזאת תראו
 להתנהג כל אחד מכם באיזה מדה טובה
 שראיתם ושמתם ממני כל העת שמתוך
 כך יכול להיות שיילני ד' ואשאר בחיים
 ושכך לן חיים וזאת היו דבריו האחרונים
 ובזו הלילה נסע לוויטן ושם מנוחתו כבוד
 וללקח מאתנו אהרן הקודש ובגמ' ביום
 א' ט"ז ימים לחודש מרחשון. תרע"ג לפ"ק
 בוויטן :

דבר הלכה בכדי שחברו יזכרו ודקדק
 אחאי לא קאמר הש"ס שחברו יגיד להנוסע
 דבר הלכה בכדי שהנוסע יזכר את חברו
 הנשאר בביתו. אמר ז"ל משום שכל
 הדרכים בחזקה סכנה, ובפרט הנוסע
 לאפשר לזכור לזאת איש הנוסע לריך לזכות
 יותר מחברו מוחמת שנוסע למקום סכנה
 ויכול להיות שזכותו לא יספיק לו להגלל
 מהסכנה לזאת אמרו חז"ל שיאיר לחברו
 דבר הלכה היינו איזה הדרכה והילוך טוב
 בעטות ד' שימתנה חברו באיזה מדה
 טובה מכתו של איש הנוסע שמתוך כך
 זכרו לשון זכר בחינת נשפיע, היינו

מכתבים

יען כי ערבים ונעימים דבריו ז"ל הן בע"פ והן בכתב. הוספנו
 איזה מכתבים הנמצא ת"י בכתב ידיו שכתב לאנ"ש יחי' סברסק:

בעזרה יום ה' לסדר ורחמך ושב וקבצך תרס"ט בית החו' בוויטן.

אלא חפשי מכות החולים על זה דוח לבי
 מאוד מאוד ולא אוכל להתנחם כי בשעה
 אשר כל אשר נשמה באפו יאמר וכו'
 אנכי אהי' מועל כגולם במוטה (תשבו עיני
 ולא אוכל לגזור):
וַיֵּץ יש לי להתאזין ולזעוק בקול
 מור לזרח בכל לשון אוי ואבוי, כל
 מיני גיהנם ישלטו באיש ולא ישלטו דבר
 כזה לקחת ממני הבחירה שאהי' גם אנכי
 כאחד האדם שאוכל לקבל עול מלכות
 שמים בלבד ואם כי ח"ו לא אהרסר
 אחרי מודותיו וכל דרכיו משפט. לדיק
 הוא ד' כי פיהו מרימי ומשלם מדה כנגד
 מדה אבל הוא עתה קודם גז"ר, יפס
 לטקה

מכתבם בלירוף המכתב מידידנו
 הרמ"פ הנכתב בשם כל
 חנ"ש יחיו לנטן אחמול הגיעני אס כי
 ערבים עלי דברי דודים הנאמרים מתוך
 אהבה ומיבה ימירה אבל שגו ברואה
 עשו בדברי מכתבי וכו' ובדבר הטוגע לכח
 קוי ד' יחליפו כח ואם כי בחמות הימים
 הקדושים אינם מסוגלים לשמירת הגוף
 אבל בהכרח גם המה מסוגלים ועל כולם
 שגו כי המה יחשבו כי כל ההמורמתי
 על ההתרחקותי מבני עדתי בימים
 הקדושים הבע"ל אס לאיש כמוני יש לי
 להתמרמר גם על זאת אבל זאת לא
 העיקר אללי כי מו יערב לי כי בר"ה

לשון של לעקה ואנחה החודש השביעי
 ששבע במלות ואנכי אסור בבית הלא
 רעב ולמא ושיף ולא יא. רבונא
 דעלמא כולה יש לך י"ב חדשים בשנה,
 חפשני נא במודש אשרי שאוכל לעבדך
 בכלל כל ישראל אנא ד' ראה נא בעיני
 ושמע קול תחנוני לרפאני בקרב ברפואה
 שלמה שאוכל להתפלל בלבוך ולקיס מלות
 הבורא יתברך. והגני אהובס וידיד נפשס
 המברכס בכל טוב בלאח השנה וחל
 השנה וברכת' בכוח'ס כחפסס וברכת:

לעקה בלב קרוע ומורחח לקרוע מוצי
 הגור דין הקשה וכו' וכו':
ועתה אהובי נפשי וידידי היקר' יוכלו
 להבין את גודל מורית לבני,
 כי זה ר"ה הכע"ל, הלא אחריו יוס
 הקדוש ואחריו חג הסיכות ולגב ואחרוג
 ומי יודע מתי יהיו סוף וקץ ללדומי.
 אשר הארוכה ומרופתה הולכים לעוב
 בהמשך הזמן מעט מעט זעיר זעיר,
 האם כח אבנים כמו ובשרי נחוש נוי
 יוכל להתאפק מלזטוק אל המזך בכל

אהרן לוי נהרג אדמו"ר מרנץ ז"ל.

מכתב לאנ"ש סבריסק דבר בנין בית התפלה וצדקה בה"ק על אה"ק.

בעז"ש אור ליום ג' עשרה ימים לימי הרצון ברחמי"ם וברצון לפ"ק דאמאטטוב

אנ"ש דק"ק ברזסק יצ"ו ויתברכו
 בנפשם בנופם ובמאורם עד ביאת
 גואל צדקנו בב"א:

שבועה טובה חרשן טלס. שמעתי
 כי נחס ד' את עמו לפקדס
 ברחמים וחיים ושלום לעשות גמר עס
 אחינו אנ"ש י"ג דבר דוד' תביעת חלקס
 משטוביל שטובו לפיקך אנחנו חייבים
 להודות שמו יתברך כעל טוב אשר
 גמלנו ורוז חסדיו אשר טעה עמנו קן
 אל יעזבונו ואל יעשנו מלהשפיט עיניו שפע
 פרנסה טובה כי לא עכיר רחמנא ניסא
 לשקרא ובעת ההשגרת עת רלון
 ורחמים בעולם וכלו לקבל השפעה טובה
 ככל העיניס למלא משאלוחו לטובה עד
 בלי די:

בן שמעתי שקבלו החלק מאת אחינו
 אנ"ש

התורה ארץ על בלימה הוא
 ישיב הכתיבה והחתימה
 ועוד אחרית שנה טובה וברכה
 לאהובי אחי ורעי הגאהבים והנעימים
 אשר קרבת אל"ק' והפנזן ומשהוקף'
 להיות נמנים עם החברים הדורשים
 נקודת אמת לאמתו באחדת לבב
 בעבודה שבלב ובהתקשרת אהבה
 וחיבת הקודש זה לזה, המכשיר
 להתעורר בחיות להוציא דברים
 חיים וקטים יוצאין מן הלב ונבגסין
 ללב שלו להיות נקראין חיים איש
 חי רב פעלים פועל' ישועות מבעל'
 הישועות לקבל שפע ממקור
 ההשפעה ובכן יהי רצון שיוציאו
 תשוקתם אל הפועל להיות בלים
 מוכשרים לקבל רוב ברכות ממעון
 הברכות ברוחי וגופניות הי ניהו

אניש חבריט י"ג וזא עת לחננה שיוכלו לעמוד בפרץ לחבר את האוהל להיות אחד וליסד את הבנין לבנין עדי עד במחברת האחדות בוללות אהבה וקרסי ידירות והי' הנשכן אחד ולתקן הפרעות שנפרטו זה חמשה שנים משת הוסר התמיד ונכבה נר המערבי מאורן של ישראל כי שתי פרעות נפרטו בחומת כח עמי והיו לאחדים בידי ומעת חסרו כל אלה חסרנו מכל טובה כי נעשה חיו מסך מבריל מבלי לקבל את תפלתנו בהיות מקדש של מטה מטון כנגד מקדש של תפלה שאין לו בו שום השגה **פ** יוא חרות כסף הקדשים להחזיק יושבי ארץ אין לנו בזה שום השגה רק באמונה ובטחון בקבלתנו טהורה שיא וגם פרושה מאבותינו ורבותינו הקדושי' **י**ע וזללהים זייט שהוא התקשרות ועלויות תפלתנו דרך ארלט וכמאמר ארדמי' ז"ל. דברו על לב ירושלים וקראו אלי' , דברו כל אחד ואחד ידבר על לב שלו, כל חפלה ובקשה תהי לעורר לב דחקה ירושלים ויפרוש לדקה על מלה הזאת להחזיק וישביו וזוה תהי וקראו אלי' , יהי תפלתנו דרך ארלט כי מלחה לבאה כמבואר ארץ אשר ד' חלקך דורש אותה ויפרשו בזכות אותה דרישה דורש כל הארץ טלה היינו מי שדורש אותה בכל המבוקש שיבקש שיתמלאו כל החסרונות של ארץ הקדושה בנתינת לדקתו לעזרה בכל כחו וזוה ידרוש הקב"ה את כל הארץ כלומר כל הבקשות וזהו ומלחה לבאה עיי' לבאה הארץ ימלא כל בקשתנו ומשאלות לבבנו לעובד:

ובחבורת ד' עלנו כי לא ידח ממנו נדח נפקחו עינינו זה כשנענה ירחים וראינו את חסרונו על סה עשה ד' ככה ועד מתי יהי קץ

הפלאות לרחמנו ולהרים מעפר קרנינו , ואמרנו לשוב עד ד' כי רבו רחמיו ולא יעוש את פליטת הנידחים ויחוס על עם עמי ואביון ונחשורר רלון בין כל אחינו אניש בלב אחד כאיש אחד לתקן את המעוות בהסכמה אחת לתת כאור"א נדבתו מדי שבוע בשבוע אשר בזה תלוי כל טיובתנו כללי ופרטי אכן נשבע הקב"ה שלא יכנס למקדש של מעלה עד שיבאו ישראל לארדמן ויבנו המקדש של מטה לכל כל בעור לא נכנה המקדש מעט של מטה ויספחו איש בנחלתו ובאחוזתו וידבקו בדבק טוב השכחה מלוי' ביניהם והרבה מאנ"ש שכחו מלחת מדי שבוע בשבוע ועתה עת האסיף הגיע ואזהרת כל תאחר עומד לקראתנו , לכן אבקש מאהובי אחי ורעי שתחשבו כמה שמגיע מכל אור"א עד הנה ולחת באין מחסור חיו לירי המחספים עד ר"ה הבע"ל . למטן לא יהי' לנו זאת לפוקה חיו לעלות תפלתנו ובקשתנו בינוי הרטון הבע"ל . ואנכי מבטיח לכם בכח אבותינו ורבותינו הקדושים שבזכות זה תושעו בדבר ישועה ורחמים בכל הענינים ומלה גוררת מלה להתחיל לכוון את בית מקדשנו מעט לקיים מצות מו"ל לקבוע מקום לתפלתנו וחלקי אברהם יהי' בעזרתו להוליא מוחשבתנו הטוב אל הפועל ומה נעים טוב ויפה הי' כשחקימו את חפני ורלוני ותשוקתי לקנות עוד פלאץ קודם ר"ה הבע"ל בכדי שירף הקב"ה את מחשבתם הטוב למעשה ובפרט התחלת המעש' למר המועשה ואין להשהות המלה וריוון מקדימין להיות זריו וגשכר זאת עשו ומיו לחוק אחד את חברו והחלש יאמר גטר אני! עם ד' חזקו והתחזקו לבנות את היכל ד' בית ישראל מקדש מעט , וימתו יומר ויותר מכפי כחם כי אם לא במעט יומר

לחיות בכני חיי ומוזני ועוזרח כרוב עון
 ושלום ושלום ומנוחה שטובל להכין לפי
 קט שללו לזיוס הנוראים לקבל עול
 מלכות שזיס בזהבה במחשבות טהורות
 ובקבלת מדות נכונות וישרים וסיגים
 בעבודת השם יתברך ביה. ולהכתב
 בספרן של לדיקוס לאלתר לחיים
 טובים ולשלום מארון השלום ככרכת
 ידיס עז :

יותר מכפי כחם לא יוכל להתחיל וברעות
 ד' בטחוני חזקה בר' בגזרם את הכית
 הזה יבושו ויכלמו בנתינתם כי מעט יחשב
 לפניהם לערכם ולהרמת קרכם אשר
 יתרומם כל אחד בקרב כי שנה שרשה
 בתחילתה מחטערת כסופה ודי לנו מה
 שצבר וחלף עלינו עד הגה וכבר עברו
 סמים הזדוניס, וטחה עת רלון עת לחננה
 וקרובה ישועתו לכא להושע ביצועת

אהרן רוי באה"ל מרגין זל"ה.

אנה"ק לאנ"ש שמיבי"ל בריסק ע"ד תפלת הצבור ומעודה שלישית
 שבת קודש בשמיבי"ל :

ב"ה אור לזיס ד' לסור ועשה חסד עם אדוני אברהם וקר"ב פזרכ"ו לפ"ק דאמאטשוב.

שלמנא רבא וחיי טבתא יסני מן שמיא לאנ"ש דק"ק בריסק יצ"ד.

למקום ושורש אחד אשר ע"ז יעיד סחרי
 לבבו כמקום שלבו חפץ בה וכמו שטיקר
 האדם הוא הדבור לנפש ח' ומוחרגמיין
 לרוחא ממללא, כן פנימית נפש האדם
 הוא המחשבה והרלין כמאמר הכעש"ט
 ז"ל מקום שיפול העץ שם יהי אך אולת
 קשורה בלב נער כי יצר לב האדם רע
 מנעוריו משננער לאלת ועליו החובה
 לחפש ולבקש עלות ותחבולות להפריד
 האולת ולהעביר הרעה מחפץ ורלון לבבו
 לזאת יסוד רבותינו הקדושים ג"ע ז"ע
 לסעוד בש"ק סעודה שלישית דבי רעוא
 דרעוין בעשרה אנשים הנז"ח והלזה בזהבה
 וכרובק חברים ומתכונים לדעת רבס -
 וכל בי עשרה שנינהא שריא וכוה יתעורר
 בלבבס רלון הקדוים שרלה לברא את
 עולמו כדי לקבל נחת מברואיו והדברים
 עתיקים

מה נוהד גדלה שמחת לבבי ועלית
 נפשי בשמעי כי נתעוררו לחקן
 מעמדות שכח"אל לא יפחות מלהתפלל
 יום אחד בשבוע כבית מוקדשנו מעט
 שהוא מכוון כנגד היסוד, יסוד החסידות
 והיהדות שסודו רבוה"ק ג"ע ז"ע בהיות
 האדם נקרא מודבר והשלמת תיקוט
 בדבורי תורה ותפלה. ותפלה היא בלבור
 ולבור הוא דוקא באנשים הנזכרים והלזה
 וכל שבט ושכט יש לו שער בפני עלמו
 ובהיות האדם מתכוון אל רבו וטחן אליו
 לבו תקשר נפשו בנפשו ויחול עליו מהשפע
 אשר עליו ויהי לו בחי' נפש יתירה,
 כמנואר כ"ז בתשובת הרדב"ז באריות:

רבן אין תקנה לנפש המדברת רק
 בתפלה בלבור בין אנשים הנמשכים

בעולם הכריות נראות יפה זה לזה
 כמאמר חז"ל אבל בזמננו בעוה"ר שחולשה
 רבה ירדה לעולם וכל אחד ואחד משמר
 אל לרוד נקוב וההולאה יתירה על ההכנסה
 ושעבוד ערדת הזמן מתגבר ורובם ככולם
 משוקעים בדאגותיהם זה על כריאותו,
 וזה על פרנסתו וזה על הדרכת בניו,
 עד האיש הרך כך והענוג מאוד חרע
 עינו בבנו ובאחיו אבל תולתו בר' כי
 יבא ר' את עמו וירם את קרן ישראל
 לחלל ולהזיזים בישועה רבה אז יתגלה
 עלם אהבתם ויבאם זה עם זה כחוק
 אחים כאמנים:

ציאת באחי להוסיף משמרת על
 משמרתם וגדר על גדרם
 וסייג על סייגם את שקבלו וקיימו על
 עלמם אשר כל אחד ואחד המכונים בשם
 איש היושבים בעיר לא יפתחו מלכת
 להתפלל בשטיביל לפחות יום א' בשבוע
 תהי בכל ישובה ולהוסיף לקבל בחומר
 קבלה ובמליות גורתי ופקודתי לשמוע
 דברי חכמים רבו"ק נ"ע זי"ע שכל אחד
 ואחד לא יפתח מלכת בכל חודש וחודש
 ש"ק אחד לסעוד סעודה שלישית בשטיביל
 וכל אי"א לא יוכל לפטור את עלמו משני
 הדברים יום אחד בשבוע לבא להתפלל,
 וש"ק אחד בכל חודש לבא לסעודה
 השלישית אם לא באוגס גמור אבל לא
 באמתלאות כזבות אשר זה מסור ללב,
 וע"ז נאמר ויראה מאלקך הלב ירוע אם
 לעקל או לעקלקלות וע"ז אנכי כורת ברית
 עמכם לקרב הלבבות יחד ולהאגד
 ולהתקשר בלוחם כסימא מדא חן מהלא
 ואחון מהתם להמשיך רוח קדושה וטהרה
 מהמקבל אל המשפיע ומהמשפיע אל
 המקבל חוזר חלילה יזכור אהבתם
 ויחי זרעם הזרועה תרבוה"ק שהיחיו לע
 היסוד

עתיקים וארוכים וכלל ספרים וסופרים
 ומי שיש לו עינים לראות ידרוש בגמי
 קדושים ויראה כי דברי נאמרים עפ"י
 האמת והלדק ומי שעיניו כהות יאמין
 באמונה פשוטה שבשתי אלה תפלה בלבד
 והעודה שלישית בש"ק באהבת ודבוק
 חברים המה יסוד מוסד לטהר המחשבה
 ולרליגות טובות ולתיקון נפש המדברת
 כי זה כל האדם:

ואר יאמר המסרב כי זאת אמורה
 כדורות הקודמות אשר בכל כנסי'
 היתה אהבה גמורה וחיבה יתירה וכל
 אחד ואחד ה' משתתף בלדתו של חברו
 אבל עתה ניצר אהבת חברתו
 יותר מכל בני מדרשות שבעיר ירוע
 חרעו כי אין זה לפי האמת כי בזה בעלם
 ראי' יש להם התחברות ודבוקות זה עם
 זה מה שימרה איש על חברו מדוע לא
 ישתתף בלערו ויפכה לערו כי על איש
 בכרי חזר מכל וכל לא ימרה לו ולא יעלה
 על רעיונו להמרטע מדוע חלושה אהבתם
 זמה גם לפי דבריהם כי כן הוא, הלא
 גם אחים מחולדה יש הבדל ופדות בין
 אחים לאחים יש אחים שאהבתם ניכרת
 גלוי' ומפורסמת ויש אחים שאין אוהבים
 זה את זה האם לואת יבאיש איש בעולם
 את קרבת האחים שביניהם וזאת ירוע
 לכל חוקר שבאמת אהבה עמונה ביניהם
 אך לריך סיבה ועילה לעורר האהבה
 הסמונה והנסתרה שביניהם כי האהבה
 היא בעלם והשגאה במקרה וכל עלם
 יתגבר על המקרה כן אם חפץ לבבם
 ותשוקת נפשם נמשכו למקום ושורש אחד
 זאת יעיד על קרבת האהבה והאחווה
 שביניהם בשורשם בעלם והעלם ידחה כל
 מקרה כי מיעוט אהבתם תלוי במקריות
 הזמנים ובזמנים הראשונים היו רובם
 ברוח ומשוען בלעז ובזמן שהשוכע

הבשר והעלם עד אין להרפא לכן טוב לו יומר ויחזר שיבקש מקום אחר לקביעת חפלתו ולא לקרר את חברו שיגמרו נומעשיו ויהי נחפס ח"ו בכלל חוטא ומחטיא את הרבים :

אבר אם לדברי יקשיבו וישמרו ככל הכתוב בחוק ולא יעבור , אוי חקוטי חוקה וחולתי בטובה שתובילם זאל לכל טוב להשריש בלבונם מרות טובות ואהבה רעים ודבוק חברים ויפרתו וילמחו כגן רטוב ותבנה הריסותנו הנחרב והנהרס מעת הוסר עטרת תפארת לפירת תפארתנו מעל ראשנו לבא לתכלית השלמות לטוב לנו כל הימים בזה ובבא כראון ד' ויראיו :

רבה אשאר אוהבם המחרפק באהבתם ומבקשם בלי לביישי להיות ח"ו כקול קורא בראש ההרים ובתנוגי נח בואח וטעמו וראו כי טוב לשמוע ולא יחסר להם כל טוב למספר ימי חייהם ברותניות וגופניות לעבוד את ד' בהרחבת הלב כי יהי להם כלי מוכשר ומחוקן לקבלה שפע קודש ובכרה ורחמים ותיים ושלום מאדוה"ש ויחפרקון וישחזבון מכל עקא ומרעין בישין ויפש חייכון ויסגי יומכון ה"ל ונשיהם ובניהם בעוחרא רבא עד ביאח יכון אמן כי"ר , כנפש המלפפה לרחמי שמים ומיחל ליטופת ישראל :

היסוד יסוד החסידות ודת היהדות עליהם ה" בנ"ו וראשו מגיע השנינוה דברים העומדים ברומו של עולם לבא לתכלית הנרצה לטוב להם כל הימים בזה ובבא : **רמי** שלא ירצה לקבל דברי הכרית הזאל ויפרוק עול מעל צוארו לבלתי שמוע אל דברים הנאמרים לחיזוק האהבה ולעורר נקודת פנימית כרס ד' ששאלו ונטעו אבותנו רבוה"ק ובשאלו נפש יבטל מבלי לכה פ"א בשבוע להתפלל . ופ"א בחודש לסעודה שלישית בש"ק ידוע ידע כי הוא רחוק ומרוחק בתכלית הריחוק ממני ומכנסיתנו ולא אחשן בו ובנתינתו כי לא ירצה ואם לא ירחי משני המלבין וכ"י אז צומי להוליאהו התולה אבל כי טוב יומר להיות מן הנעלבין ואינם עולבין לכן אין רלוני בואח אבל עשה קודם המעשה אנכי מנלה דעתי לפני הרבים שכל איש ואיש שאכל לטעום בו שהוא נחשב מאנשי כוללנו ולא ירצה לשמוע בקולי . ניחא דעתי שלא ידרוך על מפחתי השטיביל ויחפש מקום אחר לחפלתו כי איש כזה צדום הרבה מאיש זר ונכרי כאורח ושכן אשר מעולם לא נספח לכללנו כי ממנו לא ילמדו מאומה אבל האיש אשר נחשב מאנ"ש ולא יקשיב לדברנו ויעבור על גדר חכמים הוא מכה אנושה וטריו" ומלה

אהרן רוי בהרב אהמ"ר **ברב"ן** ולה"ה .

אנה"ק ע"ד נתינה ע"ד דבר מצוה רבה .

ב"ה יום א' תצוה הרנ"ו לפ"ק פה דאמאטשוב .

ליהודים תהא אורה ושמחה וששון ויקר להגי רחמיאי בני רחמיאי די בתוונא דלבאי יתבי אורב"י אחי ורעי אנ"ש ע"ד בריסק יצ"ו :

שמחתני אלי גיל כפל כל הון נשמעי מהמכשר טוב אשר נחקבטי אמרי

יעבור בלי שום חירון ואמחלא כי אין דחוי אלל מלות ואין מחזיזין את המלות ואללם אין שום נפקוחא בזה או אני בעלמי אקבל נתינחם או הגובה כי ידו כידו, וידינו כיד הקדש שלימי דרחמנא יד של מעלה כבוד קדושת אאמור' זללה'ס ז"ע הוא הנוקבל והמשפיע והמוליא והמכניס לדרך כל פרוטה ופרוטה לחשבון גדול להטיבם ולהשפיעם ממגד שמים מעל ובטוחי אני באנ"ש שיוספק לפניכם הקיזור באני ישנה ולבי ער לקיים דברי חכמים ומדותם :

ומעתה יקבלו כל טוב לטהרת הנפש קבלה מאהבה וקנין מתנה כל הפושט יד נותנים לו לכא לשער המלך החדד בהשגת אלקות בזה אלי וח נוח לטהרת המדות ברפואות המתוקנות, מזה דאסוותא והולול דפסחא עד דפקע איגרא ויוכלו לקנותם בדרך קנין מכירה לטהר המדות אחת לאחת לקבל הטוב מטוב לטובים בקבלת עול מלכות שמים בשמחה רבה כרלון ד' ויראיו :

י"רדם דושי"ח ופנץ הללמחם ברוחני וגופניות.

אמרי פרי עטי על לוח לבם ויקדמו נעשה לנשמע ובטחוני שיהיו בזה כלים מוכשרים ומתוקנים לקבל כל החסדים והטוב והזכרה והישועה שיושפע ממרומים בחודש הזה מול דגים עינא פקחא ויתברכו בכל מעשי ידיהם בעושרא סגי ובריות גופא טפלא וגשיא וכל דילהון ויתקיימו נכסיהון לטעת בהם אדר אדיר במרום ד', ובוה הנערה באה אל המלך בלי שם מסך המבדיל רק מחוך הרחבת הלב והמוח ברעת ללוה למחות שורש פורה ראש ולענה שורש עמלק אשר בא ללוק... לקים ומפני שמי נישח הוא, ויגבה לבו בדרכי ד' כי דא ודא אחת היא ולא נפמלא יראשלים אלל מחורבנה של לור זאת רוח הטומאה אפביר מן הארץ ומלאה הארץ דעה את ד' :

ועתה את אחי אנכי מבקש, כאשר נסיעתי על יום או יומים מאוד מאוד כבוד לפני הדבר כי עלטולא דנכרל קשה לכן אמרתי עם הספר שישלם כ"א התחיתוחו כפי רשימתי ליד ירדנו רמ"פ כ"י וזמן התשלומין מיום דנא עד יום הפורים הכע"ל בחוק ולא

אהרן לוי בהרב **מקאברין**

מכתב שכתב פ' וישב תרים רפ"ק לאחיו הרב הר"י יהושע ברךך שלימי"א סביאלע :

את מחבבו לנכון הגיעני וראיתי גודל השחוקתך לדבר עלה ותושי' בדרך הטוב ותכלית הטוב ושמתתי אלי גיל כי מלאחי לבכך נכון וגאון לחפש בגנוי המלך מלכו ש"ע, ובטוח אני באלה ובזכות האבות הקדושים שבתח תמלא דרך סלולה למחוז חפץ עהרת הקודש ובדרך שאדם רולה לילך מוליכין אותו, וזהבא לטהר מוסייעין אותו, ומה אני ולהבין

ומה כתי הלא בני אב אחד נחמו, ודברים הנקנין במסירה מפה לאחון לא נחמו לכחוב וע"ז קבלנו שני הורות שנכחב ושבע"פ, והיום כאשר נתמעטו הלככות וחקנו חז"ל לכחוב החורה שבע"פ הכל כחבב מיד ד' עלי השכיל זאת נשארש לנו כי יסוד העבודה עבודת הבורא יארש לא נוכל לקבל רק בע"פ לכן יסוד מוסד ללדיקי הדור דור ודורשיו לדרוש ולהבין

יוכל האדם לטעום טעם מחיקת במלואו ובחמיש' כי לואח נקראים הימים האלה מנוכה כתוב ברוקח שהוא מלאן מינך , חנוך לגער עפ"י דרכו כי במלות הדלקת נר מנוכה יוכל האדם לחנך אש' לעבודת הבורא ית' , וכן כתוב שם בקבלה מפי אליהו מולאך הברית שבהדלקת נר מנוכה נחגלה אור הגנוז שבמורה אשר גם אנחנו בעינינו העורות והגשמיות כוכל להרגיש ולראות אור עליון במלואותיו ומורו ועבודתו ית"ש :

בזה מתורן מה שהאנשים בבלי דעת חמהין ושלין לגא מדוע הגדילו ומבבו לדיקי הדור מלות נ"ח בעיני העם הלא היא אך מלוא דרכן וכמה מלות דאורייתא אנחנו מקיימין בכל יום ויום לזית ותפלין וק"ש ומזוזה ודומיהן , ואין פרסום ומכוב כמלות נ"ח הלא דבר הוא חמסם באמת המלות דאורייתא לזית ותפלין ולדקה ודומיהן גדולות המה למאוד וכן המה התרי"ג עיטין ומקרבין הבי"ג לברי' כמאמר הזוה"ק אכן האדם המגושם למאוד וחובל בעלמו ופיגם בכל אבריו עד אשר לא יוכל לטעום טעם המתקיות ויש מר למחוק וחושך לאור כחולה אשר לא יוכל לטעום טעם במאכלים הערבים והמתוקים כבשר ויין ומעדנים שונים ותענוגי ותפוקי מלכים המה עליו למשא ולמורות רוחו עד כי יבא להרופא המובהק ויתן לו מסמוני התרופה לחזק האלטומכא ולעשות לו חיות האכילה ואז יהנה מאכילתו ויטעם ויערב לו משחה ויתעון בדשן נפשו וגם לא יזיק לו שום מחלה ויקיה לתיים זאת ידוע כל זמן שירגיש החולה הנאה באכילה ושתי' יוכל להתגבר על מחלתו הגם כי בגדר חכמת הרפואה אין תרופה למחלתו ובהתענג נפשו בלשן השמן יתגבר על מחלתו ויתרפא כל המימושים

זלהבין ולהשכיל העם הנאחשים עליהם בשבחות ויו"ט בעיני דרכי עבודת ד' , הגם כי ספרי יראים מלאים ע"פ תבל בדרושים מחוקים וערבים ונחמדים מאוד הגם כי נחולים המה למאוד לפי הדור והזמן והכל עשה יפה בעמו ולריך האדם לעיין בהם בעת הצורך לפעמים בשבחות ויו"ט ולפני כל מלוא ועובדא וכדומה , כדי לידע חסרוט ולהשלים בהם נפשו לעבודת קונו בתועלתיהם אשר ילמדו אואתו בספדיהם הקדושים וטובה לפרנן של ראשונים ופי' עכ"ז אין יולא ידי חובתו אם לא יקבל דרך ד' בעבודה בע"פ לפי בחינתו ושורשו ודרכו והלכו בקודש : **ועתה** אחי יקירי אם כי צפוי"ר ואשמתו גרמה לנו כי כנסיתנו נתנו עיניהם כי לאנוס ולתמסם ולחוקס בדרך הסלולה מאבותינו ורבותינו הקדושים , וההכרח יאלוצי בכח השחיקת אנ"ש להאזיל מפי מעט דברים בחיבת הקודש בהתאספס יחד לשמוע לקח מפה לאחון , אבל מה אני ומה חיי יתום כמוני למרות נחרט עלי גליון דברים העומדים ברומו של עולם :

אכן זאת אוכל לאמר לך מה שאמר סבא קדישא מלעכאוויתן וי"ע . איעך ויהי אלקים עמך אם תרצה לדעת התנהגת בדרך הש"י . איעך שתראה בכל מעשיך הן בעיני הגופניות באכילה ושתי' וכדומה וכן בחורה ותפלה ועשיית מלוא ויהי אלקים עמך ותראה אך להתקרב בזה להש"י שיגיע מזה מעט נחם רוח לשמים :

ואמר אחמר' זללה"ה טעמו , פערזיכט נאהר' , וראו כי טוב , יועט איבר זעהתן אז עם אזי ניט דאה קיין לערער טוב א נאהר' כי טוב ד' , בפרט געט הלזו במלות הדלקת נר מנוכה

ויערב לו ויבשם לו החו"ע וכל חמ"צ
מלית להטעון ולהתעב: בהם כהטענו
אמימי בהרגשת הלצ והמוח עד שתכלה
רגל מן השוק:

כמו שאמר אלוה"ר וללה"ה מה שאנו
אומרים לפני כל מלה הפסוק
ויהי נועם וכו' בואת אנו מובקשים
שהנעימות והנתיקות והעריבות מהמלה
האנחנו מרגישים בזה שד' הוא אלקותו
מיוחד על כל אבריו וחשינו ומעשה
ידינו אשר עד עתה היא עשינו כונה
עלינו יהי' כן ובסים והכנה להלצרכת
גופותינו וגשמיותנו ומעשה מהתגלות האור
מהמלה הזאת יהי' ומעשה ידינו כונה,
יהיו כל עשייתנו ומטבדנו ככל מעשינו
הן באכילה ושמ"י וכדומה שנקרא מעשה
ידינו כונה יהי' כן ובסים והכנה רבה
להמוסר אשר עלינו ירמו הכתוב בתיבת
"כונה" בהאמר אשר התלטנו אישך
שכל מעשהך מתקרב ויהי אלקים עמך,
וזה עד שתכלה רגל לשון כלתה נפשי,
רגל בחי' דברים הנמוכים מן השוק רשות
הרבים עלמא דפרודא רשותא דסטרוא
אחרת אשילו בדברים הנמוכים בעלמא
דפרודא להשחוקק בזה עד כלות הנפש
לעבודתו יחבי' באמור כלתה נפשי וכו'.

ועתה בני חביבי הן לקראת אלקך
במים הבע"ל ימי חמכה ופחת
דלתי פתחי לך לקבל האור הגנוי המתלה
במלות יח"ל לקיים אותה בשמחה ותשוקה
רבה כס' יפתח החרה עילאה כי מה בלע
בזריחת השמש בגבורתה ומלונות ביתו
סתימים אז תלך לבטח דרך להרגיש
נעימות מתיקת בהרגשת פנימיות בחי"ע
כי בעתים הללו אין לנו תרופה אחרת
כי כל ראש לחלי וכל לבב דוי פלוס
ומוכה ונגוע במכת תרב ואבדון ח"ו.
ואם

המימושים שלו כאחד הכריזים השלמים,
והכסיל ובער בראותו כי אהמול החולה
המאים והקיץ במאכלים ערבים, ועתה
בלקחו מעט הלרי תרופה לפיו יערב לו
ויבשם לו, ידמה בנפשו כי טעם המחוק
והערב לא נמלא בבשר שמן ויין ישן רק
בהלרי תרופה או כלך לדרך זה, בראותו
ההלכות החולה בשמעו ממוט איך ישבת
ויפאר את הרופא ואת הלרי תרופה איך
יסעוס טעם מחוק וערב וישוב רוחו
וחייו במעט הלרי תרופה וכל טועמי'
חיים וכו' הלא מבווהו ומחרפוהו ויאמרו
לו הלא משוגע אתה הלרי הוה הלא אין
בו שום טעם ויעזוב את היין והבשר
מלשכתהו הלא הכל יעידון ויגידון כי
טובים המה ויהלל את הלרי הוה שאין
בו לא טעם ולא ריח רק הרופא המומחה
אמר עליו כי טוב הוא ובאמת תמיהתו
נחסרת לכל מבין במעט דעת:

כן אנחנו נלשונו נופי הקביה ואחס
הדבקים בדי' אלקי ולדבקה בו,
והלא אש אכלה הוא, לזאת נתנה לנו
הטורה הקי' שכל אלקי ומלות חרי"ג
פיטין כמאמר הוה"ק מילא דנשמח
להחיות את נפשנו לבא בזה לדבקות
אלקות אמנם מתחת עול הגלות והלרית
ממלכי יון וכדומה נעמטמו הלצבות
ופגמנו בכל אבריו וחשינו מחק רגל ועד
ראש אין בנו מתוס ואין לנו פה לאכל
ולטעום מעין חיים ידוע כי מולת בלא
סנה כגוף בלא נשמה ונחנו לנו רופאים
המובדקים בני חשמואי מעט לרי ותקנו
לנו מלות הדלקת נר חניכה שיחלה
האור הגנוי שבתורה כמובא בקבלה
מאלהו ז"ל ולכן מלוחה משתקטע החמה
היא הבהירות מהמלה והחו"ע וכל האיש
להאיר בסגילת מלות הכיח שיאיר לו

כלו הנשברים הנלכדים לשימוש ויחשוב
 מחשבות לכל ידח ממנו נדח לבא לשלמותו
 ומחלות הטוב כרלוגו הטוב :
 דו" בשלום אהה וביחך ימי בנימים
 כאות נפסך הטוב וכברכת אחיך
 אוהב נפסך :

זאם נחפץ לתת מזור ומרופה אחת
 לאחת הזמן יכלה והכאב יגדל ת"ו אך
 זאת עלה הישולה מאת ד' ועבדו הנביאים
 להחזוק ולהאחוש בחי"ע בהרגשת
 והארת פנימית הלכ וגר אחד ידעך חושך
 הרבה והכטה"ג בכבודו ובטלמו יחנן

אדרן לוי בהרב אדמו"ר זללה"ה .

סבתב שני מן ד' אדר תרס"א לאחיו הרב דר' יהושע ברוך
 שליט"א מביאלע :

כונה אחת ומחלית אחד הורידו כנוגתם
 והאבתם הרלוי" שכינתו יתברך בתחמונים
 ובעבודת קרבנותיהם הקרבן הוא האי
 והנולה הוא הדומם והמחה והנסכים
 המה הלוטח והבעלים והכהן המה המדבר
 התאחדו כל הדלג"מ לאחדותו יתברך
 והמשיכו כאו"א שפע קדושה וברכה ליחד
 כל מעשיהם ועבודתם לכל לרכיהם כל
 ימי חייהם לעבודת ולקדושת אחדותו
 יתברך :

ויעז' אחר הכתוב וירא משה וט' כאשר
 לזה ד' כן עשו ויבדך אותם משה
 ולפי' רש"י ז"ל אחר להם יהי רלון
 שחשבה שכינה במעשה ידיכם וקשה
 לאזהר לורך הווקך לברכס הלא זה כל
 עבודתם היתה במשקן וכבר הקב"ה
 בכבודו ובטלמו הבטיחם ע"ז ועשו לי
 מוקדש ושכנתי בתוכם אמנם האמת כן
 הוא כאשר ראה נושא אשר כל המלאכה
 שעשו ישראל ה"י בהסכמה ואגודה אחת
 חברים כל ישראל כאיש אחד בלי שום
 גע"י לרלון אחרת רק כאשר לזה ד' את
 משה לתכלית אחדותו הפשט ויבדך
 אותם שכבת הזה שהשוף דעותיהם לדעה
 אחת

התענגתי מאוד במכתב הודעתו
 שהחחילו להתפלל בליוהא

מזל בהנהו חבורתא שלימתא הדברים
 בד' חיים לקבוע מקום לתפלה
 להזמין בית מיוחד מחומתי וחטו הנכבד
 ג"י לנית מוקדש מעט באגודת חברים
 הנוחים זה לזה וחפלים לבקש דרך ד'
 במסילה אשר סללו ודרכו אבותינו ורבותינו
 הקדושים ז"ע ודבר בעתו מה טוב ,
 שהתחלה חנוכתה היתה בעת קריאת
 ערשה הקמת המשכן כי דא ודא אחת
 היא כי כל מערת וכונה עבודת המשכן
 לאחד הלבבות בנדבתם וליחד כל הכרואים
 זהדומם וזמנח מי ומודבר בעבודתם לאחד
 המיוחד אבינו שבשמים ככתוב בהפריס
 הקדושים הנה עמודיו עשה כסף רפידתו
 זהב מרכבו ארגמן אך יכול היות שקדושתו
 יתברך שהוא רוחני מופשט גשם וחומר
 וזורה לית ב"י תפיסה כלל וכלל להשרות
 שכינתו יתברך בכסף וזהב וארגמן ,
 התירוק לזה חובו רלוף אהבה מכונת
 ירושלים מכה אהבה"ס ומשוקתם שנתנו
 נדבת המשכן בפשח חפלה ורוח שוקקה
 ברגשי' שפחות וגיל והתאחדו יחד למערת

דשנחא דאחאחרת ברזא דאחד והבן בני
 והבן כי הגליונות לא יספיקו לבאר
 בחרט הטוב כי עמוק הוא :

ובעבודת הקרבנות לבד תמידין
 כסדרן התגדבו קרבן
 גדבה בכל עת ועת כעולה וכשלמים לחדש
 בכל עת מעשה פצולה ועבודת עבודה
 לחזק האחרות לאחר המיוחד כי ידוע כי כל
 דבר היוצא לפועל ע"י מעשה ועבודה
 וטרחא אינו קל לאבדו ולהשמיטו כי מס
 הוא על מעשהו וטרחתו ואין אדם עושה
 דבר והפוכו בטאח אחד, אדם כי יקריב
 קרבנו ליחד כל הדל"מ לאחרותו יתברך
 לא במהרה הוא חוטא להפריד בין
 הדברים ויתעורר בכל עת בהתעוררות
 רב להתחזק ולהתאושש בעבודת הבור"מ
 הקלור מזה אהבה ואחוה ומעשה פשוט
 להתעורר :

אחת ולמחוזו חפץ אחד לבא לתכלית הטוב
 להשאת שכינתו בחתומים כאשר הבעתינו
 וכאשר לזה את משה בן יהי רצון שחשבה
 שכינה במעשה ידכס הנפרדים שחמשיכו
 שפע קדושה ורוח טהרה בכל העמים
 אשר תעשו בין בדברים הניפתיים
 כאכילה ושתי' ופרנסה וכדומה והן בעסק
 תו"ע כולם יומטו למקום אחד המיוחד
 בתכלית אחדותו הפשוט :

ועתה בעוב"ר שחבר הבית חסדי
 ד' כי לא חמנו נשאר לנו הבית
 המקדש מעט או מקום קבוע לתפלה .
 ועבודה הקרבנות נשארה לנו עבודה זהו
 תפלה לריבין אהנו לחפש אחר התנאים
 שהיו בעבודת המקדש הנשארת
 לנו פליטה ליסוד מוסד ולקיום עדי עד
 ואחרי התבוננת מעט בזה שבארנו היו
 בעבודת המשכן שני דברים, א) שהתאחדו
 והתאגדו בלגונה אחת באהבה רבה
 ובהשקפת רב למטרם מחוז חפץ אחד
 כאשר לזה ד' את משה וכן נקרא המקדש
 סיכמ שלום טוב שלום וכן מרומז בתורה,
 וחבר היריעות אחת אל אחת והיו המשכן
 אחד ולא עשו המשכן מיריעה אחת, רק אחת
 אל אחת יהו חמשה חמשה אל חמשה
 וחמשה אל ששה מיריעות נפרדים והיו
 לאחדים כי העיקר להמשך השראת
 שכינתו יתברך היא האחדות וההתקשרת
 זו' באהבה וחיבה ואחיה כמאמר חז"ל
 שנים שושבין ואין ביניהם ואמר האומר
 ז"ל שאין ביניהם שום מאי בנייהו
 ונטקוחא דבר המפריד ביניהם או השכינה
 שרה עליהם ובפרט כאשר נתייחדו כל
 לבבנו ישראל כאיש אחד חברים כמו
 שנאמר ויחן ישראל ויקהל משה באסיפה
 ובאגודה אחת וכו' לקבלת התורה ולעבודת
 המשכן ולזה נסמך בהרבה מקומות
 עבודת המשכן לשמירת שבת כי רזא

כן בעבודה זו תפלה הנשארת לנו לפליטה
 לריבין אהנו לקנות שני תנאים האלו
 וכבר פסק פוסק קדמון הוא הרדב"ו
 ז"ל שנויטב להתפלל ביחידות מלהתפלל
 עם לבור שנומלי"ם שמה אנשים ז"ל עממס
 איבה ושנאה לכן יסרו רבוה"ק למשך
 אגודות אגרות אהובים וברורים הנומין
 זה לזה באהבה להתפלל יחד ובוה יבוא
 למטרם תפלה להמשך קדושתו יתברך
 בהמקדש מעט בהסכמתם לרעה אחת
 לדבר טוב ולזמן שלא יפסק אהבתם
 לעד כי כבר איפסקא הילכח שכל יום
 ויום קודם התפלה לריך לקבל מנות
 ואהבת לרעך כיווך, כי הוא כלל גדול
 בתורה כחשיבת הלל הזקן לגר כל מידי
 דסניא לך להבדל לא מעבר ומלוא הואת
 אשר כל התורה והעבודה תלוי בה לא
 בנקל לקימה לזאת לריבין לחפש
 עליה ומחבולות וסגולות להשיג אותה -
 וזאת

עולם אשר ילאה הפה מלדבר והקולמם לבאר אשים פני למוכח ואל אחי אנכי מדבר. אתם אהובי איש הנאהבים והנעימים המתקשרים באהבה ורלוס לילך בעקבות רבותינו ואבותינו הקדושים מוכן די בשמיא יא בבעדון ליטע אהבתו ויראתו אהבה ושלוס אחיה וריעות ביניכם לעבדו בלבב שלם מהוך הרחבה אושר ועישר וכבוד ובריות גופא הם וכסיהן וכניסה וכנותיהן ועפליהן בלי שום מניעה ומוקרה ופגעי הזמן ולהשיג הטוב האמתי :

והנה הגם שדרך די נחלק לשני בונים הא' הוא סור מרע והב' הוא עשה טוב אמנם בסור מרע אזהרתי בהם אך למותר יחשב כי לאיש אשר יבא להיכל המלך המוכן לפניו לויאות וכין אזהרה כפולה השמר לך והזהר פן תענף רלפת בהם ושם בהטיפות אשר ברגלך חבל לאיש אשר יתעורר בעלמו לטהר ולנקות את ביתו והיכלו בכל מיני ניקיון ולמשתה בשמר רלפת ביתו והיכלו וליפותם בכל מיני פאר לא יגוח ולא יסקע ולא יביט על ערחתו המרובים ויגיעו הקודמים עד אשר יקשעו להיות ראוי להיכל המלך מי פתי יסור הנה להוכיחו ולהזהירו שלא יענף היכלו הלא כל ערחתו פמלו ויגיעו לנקות ביתו מכל שנוך וחללה , האם ישחול אדם כל נטע ויידו השנית יעקור השורש השחול והנעוץ דבר ופוסס כנושא אחר כן האדם כשלומד ומתפלל בבית מדרשו מנעוריו והולך בתום כלי למדו מחבותיו אכן אין עושה מעשה פעולה בעלמו לחפש ולבקש דרך ביי לזה יאי ויאי אזהרה כפולה בהשמר ען ואל כי יכול להיות כי מעשה אבותיו

בירו

זאת ידוע כי האב אוהב את עלמו גם שנאמו ואהבתו לא ייכר כי גוף אחד הוא והאב הוא שורש הבנים כי זרע הבן ממות האב וברא כרעא דאבותו והבנים כי יתפררו מומנו הכרירה נתונה להם לאהוב ולשנוא כי נפרדים הנה . ובהחזרת כחותיהם להשורש יאחדו הנפרדים והיו לאחדים :

כמאמר המלך החכם כל הנחלים הולכים אל הים וכמוקס שהם הולכים הם שבים ללכת ונבין מדוע זלזלזיה תכלית משטר וסדר הזה ללכת ולשוב , אמנם כן כי הנחלים נקראים מים חיים , ולאשר כי רבים הנה מכוונים בשם נפרדים ודבר נפרד ההכרח למוח ולהתבטל ובהתחברותם לשורשם הוא הים הגדול יקבלו חיות חדש לחוש כנשר נעורם להקרא בשם מים חיים . בן באגודת אנשים כאשר כי רבים הנה עלולים להפרד במושך הומן אמנם כאשר ישימו פניהם באיש אחד ובוטחים באהבתו באהבה עזה ובקשר חוק ואחיק אז האיש ההוא נחשב לענף והאנשים הדבקים בו כעלים לענף , והענף מוחובר לענפים גדולים והמה לאילן והאילן להשורש לעיקרא ושרשא דכולא ובהמשך הומן כאשר יעבור רוח קר ולינה על חיזה עלים ויוכל לאבד רעיבתו וליחותו באם הוא מחובר בחיבור טוב ויפה לא ירח ולא יפחד כי מועט הנשאר , בדבק טוב יחטורר כח השורש בחיות חדש לחזקו ולחדשו ביתר שאת וביתר עז פארותיו ויהי כוח הודו וכארו בלבנון ישנה וריח כתפוחים בטעם וברית תורה ומעשיט ויהיו לכבוד ולגס ולתפארת :

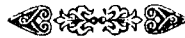
ועתה כאשר נגעתי בקלה המטה בדברים העומדים ברומו של

רצתה השבת להיות לה ב"ז יום מהימים
 מסוג אחד ומאי הלשון כנסת ישראל :
אך חדא מתחלת בחברתה הקב"ה
 הכטיח להשבת בכל יום ויום
 מימי החול כאשר יתאספו ויתחברו
 ויתאחדו אגודה מישראל לישב מעט
 באהבה ואחוה יחד היום הזה יס' ב"ז
 לשבת וכנסת לשון כנס"י ואסיפה וזו
 הפי' במדרש הניל מעולם לא זזו
 שכינה מישראל אפילו בשבת של חל
 ששועין כנסת ישראל באשיתון בחינם
 ובאהבה ובוה ביכולת לחמוק אח עמלק
 כמו שאמרה אסתר לך כיום את כל
 היהודים ויקהלו היהודים אז ינוחו
 מאויביהם ולא שום שונא ואויב מביט
 ומחוק ונהפוך הוא המס ישלטו בשונאיהם
 להכניע הרע ולהגביר הטוב להיות דורש
 טוב לעמו ודובר שלום לכל :

כילות אנשים מלומדה :
אבר אחס אהובי אנ"ש שנתעוררו
 במחשבה רבור ומעשה להתקשר
 ביחד למולו הדרך העולה בית ד'
 אברכם בכרכת משה רעי' מהימנא ,
 יה"ר שתשרה שכינה במעשה ידיכם
 כמבואר לעיל , וכן איתא במדרש
 מעולם לא זזה שכינה מישראל בשבתות
 ויו"ט אפילו בשבת של חול והתמי' גדולה
 אך הוא שבת של חול :

אכן וכל לפרש עפי' ששמעתי קדוש
 אחד מדבר והוא הדיק מאוסטרווט
 ז"ל שאמר למרן אלומו"ר ז"ל על מאמר
 פז"ל כנסת ישראל יהי' בן זוגך והקשה
 מאי נחמה זו על טענתה לפני הקב"ה
 לטלם נתת ב"ז ולי לא נתת הלא ישראל
 זכתה המה שני סוגים זאת יום מהזמן
 וישראל המה עם קרובו כפש חי' ובטח

ובזה אשאר אחיך ואהבכם המתקשר אחס באהבתם ומזכרם אשר בכל יפנו
 ישילו וילליחו ברחמינו ובגשמיות אדרין לוי בהרב אלומו"ר זללה"ה :

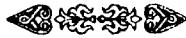
אגרת ששלח לאחד טאנ"ש שהי' בחיל הצבא במלחמת יאפאני" .

ב"ה יום ג' שר"ח תרס"ד לפ"ק
 להעלם אשר אהבתיו כמור יונה נ"י :

ד' לבלות עמנו וכו' ד' לבלות אשרי
 אדם וכו' , ד' הושיעה וכו' ועלני לשבת
 עד גמירא בכל עם מולא בנערכת
 המלחמה אס תוכה משמים לאמר זאת
 במעט שמחה בטח חבא לביחך שלם
 בגופך ושלם בתורתך וד' ישמך מכל
 איסור ומכשול בדרך שאתה הולך ,
 ואגני אוכל להבטיחך כאשר עד הנס
 לא שכחתי אותך להזכירך לטובה לפני
 המתי' את כל לא פחות שזה פעמים
 בכל

יונתי חמתי. בטח בד' ומוק ואמן
 באמונה ובטחון בד' ב"ה אשר
 נפש כל חי ושומר נפש כל חי .
 אומר נפש הוא לכל המפקידים בידו
 רוחותיהם ונשמתיהם ברעות נפשם כי בכל
 רגע ורגע הרוח רולה להפרד מן הגוף
 ובנזמתו יתברך יתקיים לכן כל הנשמה
 תהלל י' , על כל נשימה ונשימה תהלל
 בוראך ויוצרך לכן יהי' שגורים בפיך
 משקוקים האלו בידך אפקיד רוחי וכו' .

בכל יום כן מהיום והלאה לא אשכח עמך גבור החיל לשמך מפנין בישן מלהזכיר לעונה בכל עת ובכל שנה, ד' שמנא לביתך לחיים טובים ולשלום : אדורבו המעמיר בעזו רחמים בתוך כלל ישראל אהרן קרוי ראבינאוריטש :

מכתב שני להג"ל.

בעזתי אור ציון ו' עש"ק לסדר נקי יהי לביתו חיות אלול תרס"ה :

ורוחך הנדכה והנכחה כי נגד נגד נגד מעבוד אלקים בין אנשים טובי ד' , כי כל עבודת האדם ומלכות בריאות ויזירתו לעשות רצון קונו ובוראו , וזהו רלוגו אשר בשעבודו כזה ובארץ כזאת להחפורר כמעט מעט כחודו של מחט ביראת ד' ואזי יפתח ד' לך בערי אורס ושערי חמלה וחנינה כפתחו של אלום . אמנם הכל יהי בשמחה רבה שאמר ונטעה רלוגו ביה :

במאמר סבא קרישא מלעכשוויטש ז"ל כי בשמחה תלאו ובשלום תובלון כי בשמחה תלאו מכל רעות שבעולם ובשלום תובלון לכל שלמות הטוב והתכלית להשלים רצון יולדו ובוראו וגל המקום את התורה מעוטי בטח בהבטחת חז"ל לקיים את התורה מעושר ומהרחבת הדעת והמות בין אנשי לבב טובי את ד' בטרה . קן אברך את יונתי תמתי לעבוד את ד' מהיום ולהלאה מרוב עושר וכבוד ומנוחה שלמה ודעת ללולה וחירות שלמה ובוה אשאר אוהבו אשר זכרונו מרותם וחקוקה בכל עת ועת על לוח לבבי , ובפרט בימים הקדושים הבע"ל לזרמו נמנה בין קרואי שולחני ומרחק האדמה לא תפסיק בינינו כי הארץ היא גשמי ויוכל להפריד רק בגשמי אבל כמות הלכות

מכתבו מפש"ק נחמו לנטון השנתי וברוב תודה והלל להשי"ת מני נותן לך מו"ט מהשלום הכללי בין המלכות כן יעזור השי" לראות אותך בקרב בשוכע שמחות שלם בנוסף ובתורתך וביראתך כי זה כל האדם , בכל אשר יעבור על ראשו להיות תמים עם ד' אלקיך ואת האלקים ירא ולא הבה אותו בכל לבבו ונפשו ומאודו כואמר שה"ק ז"ע מרן הר"ש מקארלין ז"ע ז"ל והאבה את ד' אלקיך פירוש רש"י ז"ל שלא יהי לבך חלוק על המקום , אשר בכל מקום ומקום אתר ואתר שיהי האדם אף בארץ ליה וללמות שלא עבר בה איש יהודי בארץ מאנדזוריע וכדומה בכל זאת יתחוק ויתגבר האיש הישראלי שלא יחליק על המקום לאמר שהמקום גורם להיות חלש באהבת הבורא יתברך רק יתגבר כארי לקיים מצות ד' בכל לבבו ונפשו בכל מקום ומקום אתר ואתר בשמחה רבה לקים גזרת המקום ביה שידע בהע"כ הי"ן הית את כליו כי סוף מעשה במחשבה תחלה שגם בארץ כזאת יהיו יהודים קוראין את שמע פעמים בכל יום באהבה , וזאת חביב לפני הקב"ה מכל עבודת שארם שילמוד ויחפלו כל היום בביתו במנוחה . לך בני יקרי אל יפול לבך

הלכבות המה רוחנים ובין דברים רוחני' ואשימה עיני עלך לאחר ולאחר לא יפסיק הגשם לכן טבל לקרב הלכבות כאשר לאחר המיוחד ולקבל עול מלכות שמים באמת ובאבה, אך מן לבך אלי השלום :

וזאת ברכת אהרן לוי בהרב אמו'ר זללה'ה :

מכתב לאחד מאנשי שהי' באמריקא .

ב"ה אור ליום ה' לסדר ובכך את לחמך והסירותי מחלה מקרבך תרם'ב לפי' :

את מנחתו ומכתבו ע"י ידידנו הרמ"פ הגיעני כטן ומאוד מאוד זה ואת לפני לנחת רוח ולרוב עונג אשר כל יקר ראתה עיני אשר גם בארץ תלאויות ארץ ג' ושמה ארץ לא עבר בה איש לדיק גם שמה נכספה וגם בלחה נפשך להקשר עמנו בחבל הכסף בכסופא לבזאי להתעורר בנקודה פנימיותו בהרגש דקה מן הדקה להתאגד ולהחיות הנפשות למוקס השורש לאחד המיוחד כי גם כל כדור הארץ לא יפסיק בין הלכבות והיו לאחדים אשר זה דרך האחדות בהתענע קלה האחד יתענע קלה פשוט, ובן יהא רעוא שיברכך ד' בממון בעשירות רבה וישמך מן המזיקים שלא יזיק לך אור ארץ העוממים לבלתי סור מן התורה והמלוה אשר רכשת בימי נשורך בארץ מולדתך ונתגדלה על ברכי החסידות להיות שלם באמונתך ועו יחוק ודעת מבלי להבטל בפני כל ברי' שבשולם כמאמר חז"ל היו עו כנור וגבור כחרי וכו' שלא לבוש מפני המלפנינים וכו' פתחו בעלי השו"ע ללמדנו להורחנו איך לקים מלות הכו"מ וראשית חכמה יראת ד' ומהו היראה זו מדת גבורה שיגבר ויתחזק בלי לבוש העולם

ולהכלס מפני ליני הדור ומבלי לבטל דעתו והנהגתו בנידנוד דנידנוד סייג וגדר כפי שקיבל מרבותיו והוריו כי פרצה קורא לגנב היום אומר לו עשה כך וכו' רב"צ גדול לכל איש ואיש ובפרט לאנשים הנודדים במרחקים לבלי יפרוץ הגדר והסיג שהורגל עד הנה ומה שהנהגתו איסור כזה אף שמראין לו כח דהמירא דעדיפא וכמה חבילות ראיות של הישר דמוח באת עפ"י הדין מורחמו הקדושה, אבל אסור מוחמת הסיג והגדר ובביטול הסיג והגדר יהי' ח"ו כל הכרס למשיכה ולבער חימתו יער ובשמירת הסיג והגדר ישמר כל מה שבכרס : צבן אהובי אחי ידידי חוק ואמץ ואל ירך לבכך לשמור הנהגתך בכל פרטי ענינים כמו שהיית בעיר מולדתך להתקרב אלינו בכל פרטי ענינים בכל נוה שחובל לא לבד בשליחת המעמד כי גם בשליחת מכביס בלי כסף גם כזה יהי' לי לעונג רב ושעשועים . כי לא הכסף הוא העיקר, הלא ההתקשרות וההתקרבת . וטאד עגמה עלי נפשי ולבי עלי דוה בוכרי אנשים מאנשי בהיותם בארצנו היו כולם אהובים וברוכים ועתה כאשר נסעו לאמריקא נרחקו מכל וכל הלא לכל יושבי חלד העולם

העולם דומה לספינה חסודפת בלב ים
 בשאון גלי מים או רים וכפרט ליושבי
 אמריקא אכל מי שודע שטובע עלמו
 בלב ים ויעשה חסבולות וזנועות כדיו
 וברגלו עד כי יראה הרואה אותו שטובע
 בלב ים מלגת מים אדירים יחוש לשורתו
 להשישו ולהלילו בכל היכולת בעזרת
 מלמיה ישועות אבל הכסיל חובק את
 ידיו וישקע וילול כעופרת וירד חיו
 במלולות כמו אבן: השיי ירחם עליהם
 ויאר עיניהם ויוליאם ויחללם ממלוקותיהם
 כי ידעתי כי לא מזדון לבדם יתרחקו
 רק מטרדת הזמן ינחו וישכחו הוים
 בתרדמתם ושנתם ערבה להם, צבן
 אבקשהו לדבר על לבם אם אין חפלים
 או לא יוכלו להתקשר בחבל הכסף,
 לפחות ישלחו כל או"א מחכנם להודיעני
 משלומם וממעמדם ומלכס ומשאלותם
 ומבוקשם לכלול אתם בכלל מבוקשי איש
 יתיו להזכירם לעוב לפני ארון כל לנולא
 משאלותם לעוב להם כל הימים בזה
 ובכא כי לבי ונפשי יהמו עליהם באהבה
 רבה: ומעתה ידירי תקבל ברכתי
 שיעורך השי אשר בכל חפניה חללית
 ומשכיל עד כי תבא שלם לארץך ולמולדתך
 שלם ונשו שלם בחורתי שלם בממוני
 לבא לחלית השלמות לדבק ולחבר את
 החלק להכל: ובשבת הבטל קוראין
 פי שקלים ובאחד בחדר משמיעין על
 השקלים ועל הכלאים מזה מוכל להבין
 ולהשכיל כי בנתינת שקלים למקום אשר
 יבחר די יוכל להזהר ולשמור היע מבלי
 לעטר על אסור כלאים מבלי התערב

מזין בשאינו מיש כפרט בארץ מגוריו
 החשית ברעות לריכה שמירה יחירה
 מבלי החכבר עם רעים וחטאים לדי.
 ועם שונים על התערב רק אהבתך
 והתחברתך יתמשך לדבק טוב ולהתחבר
 בחשק נפלא ליראים ושלמים בעבודתו
 ית' ובאהבת אמת לאמתיו ליראיו וזכה גם
 אנתנו ליעט אהבתו ויראתו בלבנו לטעום
 מזוף רבש הערב והמחוק טובה ונעימה
 יפה וברה לתמוד בעבודת יחברך שמו.
 כמאמר חז"ל כל הבריות לזין זה מזה.
 וכל אחד ואחד הוא משפיע ומקבל. כל
 משפיע מקבל וכל מקבל משפיע, וגם
 כזיכור שהוא מקור כל ההשפעות ומסבב
 כל הסיבות אמרו חז"ל ישראל מפרנסין
 לאביהם שבשמים שמקבל נחת רוח
 מעבודה שפלי ברך אויבי קיר קלוזי כנפים
 כמונו והדברים ארוכים ועת לקרר:
 ובצד גדול כל מקום שומר נמוך ויומר
 נחאם ובמקום ההוא נפלא איש אחד
 שאומר קפטייל תהלים בכונה ושומר שבת
 וזהר ממאכלות אסוריו כדינו וממאם חברת
 מרעים רעים ומבקש אהבה לעובדי די.
 מאוד מואזר חביב הוא לפני הקב"ה לכן
 גם אנכי מולאמי גיל ושמחה בקבלי
 מחבבו וכספו לאשר גם שמה הוא יבקש
 איך להתקרב: ואשים קנלי למילי חיי
 בטוב ובנעימים ושמה בשמחה הפורים
 בטוב לב היהודים ותמוג חג המלות
 בדילה ובקשרות כחפץ השם וברכה אהבו
 הדובר שלום לכל איש טובתם
 והלחמם כל הימים אדרן לרי בהרב
 אאויר זיל:

הסתלקותו יום א' פ' חיי ט"ז ימים דחיש מרחשוון עתיד
 לפיק לפרט ויאסף אהרן אר עטיו האוהב עם ישראל לפיק
 בסדינת עכטרייך בעיר וויען הבירה:

סדר השתלשלות הקרושה של רבותינו הקי ז"ל .
מימת הבעשים ז"ל עד הסתלקת אדמו"ר ז"ל
מדאמאטשוב ח' דורות במשך ק"ג שנה .

- (א) הסתלקות הבעשים הקי ז"ל א' רשבעות שנת תק"ך לפ"ק שנותיו ס"ב .
 (ב) המגיד הגדול הקי ז"ל ה"ר דוב בער ממעורימש נסתלק י"ט כסליו תקנ"ג לפ"ק נהג נשיאתו ערך י"ג שנה .
 (ג) תלמידו הרח"ק רבינו שלמה קארלינער ז"ל נסתלק ק"ב תמוז שנת תקנ"ב שנותיו נ"ד . נהג נשיאותו ערך י"ט שנה .
 (ד) סתלמידו הה"ק אדמו"ר ה"ר מרדכי מלעכווימש ז"ל . נסתלק י"ג שבט שנת תקע"ע לפ"ק שנותיו ס"ח . נהג נשיאתו י"ח שנה .
 (ה) בנו ותלמידו האדמו"ר הה"ק ה"ר נח מלעכווימש ז"ל . נסתלק ח' תשרי שנת תקצ"ג . שנותיו נ"ח . נהג נשיאתו ערך כ"ג שנה .
 תלמידים של הס"ק הר"מ ז"ל ובנו הקי הר"ג ז"ל אדמו"ר הה"ק ה"ר משה ס"ק ז"ל מקאברין נסתלק ע"ח אייר תרי"ח לפ"ק . שנותיו ע"ד . נהג נשיאותו ערך ד"ו שנה .
 (ז) נכדו ותלמידו אדמו"ר הרח"ק נח נפתלי מקאברין ז"ל . נסתלק כ"ז לחדש סניא תרמ"ט לפ"ק . שנותיו נ"ד . נשיאתו ל"א שנה .
 (ח) בנו ותלמידו אדמו"ר ה"ר אהרן לוי מדאמאטשוב ז"ל . נסתלק ט"ז סרחשון שנת עת"ר לפ"ק . שנותיו ס"ג נשיאתו י"ג שנה .

אזהרה

שלא להדפיס הצוואה הזאת בין בלשון הקודש בין בלשון זארגאן . הן במדינה זו הן במדינה אחרת
 בלי רשות המביא לדפוס . כל ליקו באורח ח"ו . ולכד זאת
 העובר יענש עפ"י חוקי הממשה יר"ת :

